
Móra Nyúz

III. évfolyam 2. (12.) szám A Móra Ferenc Kollégium lapja 2001. november 13.

"Ősz végi rágicsálások"

Szerkesztői szó

Egy átlagos szerkesztői szó általában az olvasóközönségnek szól, és az éppen megjelent kiadvány tematikáját, felépítését, nagyobb csomópontjait igyekszik bemutatni, vagy egy-két cikkre az olvasók figyelmét ráirányítani. Emellett lehetőséget biztosít a szerkesztői szó arra is, hogy a lap szerkesztője egy-egy aktuális problémával röviden foglalkozzon, gondolatait megossza az olvasókkal. Ez a mostani azonban semmiképpen sem egy szokványos szerkesztői szó, mivel elsősorban a lap szerzőihez szeretne

szólni. Szóval, a novemberi szám másfél, de minimum egy hetes csúszással jelent meg. Ebben természetesen közrejátszott az egy (sokaknak két) hetes őszi szünet, és a szerkesztő is köteles és kész is elismerni a felelősség rá eső részét. A Móra Nyúz - nagy örömeinkre és büszkeségünkre - már olyannyira kibővült, hogy kb. 40-50 szerzővel számolhat. Ennyi emberrel azonban nyilvánvalóan nehéz a napi kapcsolat tartása. Ezért szeretnék mindenkit, aki elvállalta egy

cikk megírását, ez úton is nyomatékosan arra kérni, hogy az előzetesen megbeszélte, és a kollégiumi hirdetőtáblára is kiírt lapzárta idejét tartsa be. Szankciók természetesen továbbra sem lesznek, itt "csupán" a társak (szerzők, szerkesztők és persze az olvasók) iránti felelősségről van szó. Nem szerencsés ugyanis, hogy az első és az utolsó cikk leadása között majdnem három hét telik el, és hogy egyes szerzők - vannak "notórius" késők is - másfél héttel a lapzárta után készítik el írásaikat. Így a megjelenés csúszik, egyes cikkek érvényüket veszíthetik, másokat újra kell dolgozni a csúszás miatt, és hatalmas munkák veszhetnek kárba emiatt. Tehát kérek benneteket, hogy ezután - a többiek érdekében is - határidőre adjátok le a cikkeiteket, mert csak így lehet a szerkesztőnek folyamatosan előre tervezni. Együttműködésedeteket előre is köszönöm!

Pintér Lajos

Tartalomjegyzék:

Szerkesztői szó	<u>2</u>	Románigazolványt... ?	<u>16</u>
Teaillat az ötödiken	<u>3</u>	Kollégiumi versek	<u>16</u>
Dallal, vonóval a hírnév felé	<u>4</u>	Láb-sztori	<u>17</u>
Bárdolatlan, bamba, ballada-bömbölő banda	<u>5</u>	Keresés	<u>18</u>
Rá dió, rád ió, rádió, rádió	<u>6</u>	Rómeó és Júlia - kicsit másképp	<u>18</u>
Megszűnnek a gondok? Itt az új gondnok!	<u>6</u>	Kultúra az őszben	<u>19</u>
Nullszaldóra várva	<u>7</u>	Satöbbi	<u>20</u>
Véleményre várva készen áll a láda	<u>7</u>	"Ottó-Ottó-Ottó!"	<u>21</u>
Új tanév - új nyelvtanfolyamok	<u>8</u>	Újra a Gellértben...	<u>21</u>
Nyerj egy üveg pezsgőt!	<u>8</u>	Profizmus nyalókával és Trabanttal	<u>22</u>
Fotólabor újra!	<u>9</u>	Futball a terror árnyékában	<u>24</u>
A lavór, és ami benne van	<u>9</u>	Vörösödik az ég alja...	<u>25</u>
"Itt mindenki köszön mindenkinek!"	<u>9</u>	Rejtvény	<u>25</u>
Gólya, gólya...	<u>10</u>	Jenő visszatér	<u>26</u>
Krakkóban jártunk	<u>11</u>	Kohász leszek, messze megyek?	<u>27</u>
Carmina Kecskemétiana	<u>12</u>	Nagy utazás...	<u>27</u>
Belfast és a 2001. évi Orange Parade	<u>12</u>	A szabadság két arca	<u>28</u>
Humántudományok és informatika	<u>13</u>	Szekciók akcióban	<u>28</u>
Clancy és valóság	<u>13</u>	Kóla, Cohen, kula	<u>29</u>
Circus Americanus	<u>14</u>	Impresszum	<u>29</u>
Biofene	<u>15</u>		

Krakkóban jártunk, jókedvet találtunk!

Teaillat az ötödiken - vendégségben Németh Jánosnál -

Úgy szép az élet, ha zajlik - hangzik a közhely. Nálunk pedig mindig történik valami, ugye észreveszitek? Színházlátogatáson, filmvetítéseken és előadásokon kívül a közelmúltban például véradást is szerveztek a Mórában. Ebben nagy szerepe volt Németh Jánosnak, az ötödik emelet seniorának. Beszélgettem vele, és most ideírom nektek a beszélgetés magvát: Szóval, mi köze van Jánosnak a véradáshoz - induljunk el így. Ő rögtön rávilágít a mélyben nyugvó titkokra: szervező munkákat végez a VÖRÖSKERESZTNÉL.

Elmeséli, hogy önkéntesként kezdte, tavaly óta ez az elfoglaltság már hivatalossá vált, egyébként pedig nyolc éve véradó is. Szép, szép - gondolhatjuk. De hogy valóban szép, arra rájöhettünk abból az örömből, ami őt érte a kollégiumokban szervezett véradásokkor. - Jó tapasztalataim voltak ezzel a kezdeményezéssel kapcsolatban - mondja -, mert a Mórában az ötvenöt jelentkező közül negyvenen első véradók voltak, a Jancsó Kollégiumban pedig a harmincnegyven közül huszonhatan. Már régóta nem volt kollégiumban kiszállásos véradás, ezért ez különösen nagy öröm. A megvalósulást mindig komoly szervezés előzi meg. Az előző Vöröskeresztes Világnapra is kellemes emlékként gondol vissza, pedig két hónapos előkészítő munkát igényelt, és bizonyára kellő mértékben fárasztó lehetett.

De Németh János nem csak a lelkes véradóknak tűnhetett fel eddig. Hiszen a német tanszéken mint ifjú tanár is tevékenykedik. A nyelvtörténet iránt érdeklődőknek tart Luther-szövegolvasási szemináriumot, de ezen túl a távolabbi terveiben is szerepel a TANÍTÁS.

Amikor erről kérdezem, a kutatómunkát is említi és azt, hogy Szegedről majd el szeretne menni. - Úgy gondolom, két lehetőség áll előttem a jövőben, Budapest és Pozsony. Mindkét város nagyon szép, de Pozsonynak számomra még egy jelentősége van: ott

születtem.

Persze az országot ő sem hagyná el szívesen, két okot nevez meg visszatartó erőként: a magyar humort és a magyar nőket.

Ha már az egyetemnél tartottunk, gondoltam, megkérdezem, mi is a kutatási területe - tudniillik, seniorunk PhD-hallgató német szakon. Elmondta, hogy a XV. századi budai kancelláriai nyelvet vizsgálja, történeti- nyelvészeti szempontból. Három éves a képzés, és neki ez idő alatt tanítania kell, cikkeket írni, szigorlatokat letenni és még nyelvvizsgázni is. Érthető, hogy mindig van valami határidős feladat, de azért volt idő, mikor még résztvett sok kollégiumi programban. Azt mondja, ő

ŐSMÓRÁS,

amióta az egyetemen van, itt lakik. Ehhez kapcsolódóan egy kellemes gólyatáboros programot mesél el:

- Az akkor összekovácsolódott társasággal nekiálltunk játszani - mert játszani is nagyon szeretek -, és három napig folyamatosan ezt tettük. Elsős voltam, és az első hét legnagyobb új élményét, az órafelvételt nyolcvan órás nem alvás után éltem át. Azóta is emlékezetes...

Persze most kíváncsi lettem, milyen játékokról is van szó. Ő pedig örömmel mesél. Ebből kiderül, hogy ő azokat a játékokat szereti - de azokat nagyon -, amelyek összetartják a közösséget, gondolkodásfejlesztők és érdekesekek. Majd sorolni kezdi: most mutasd meg, maffia, sportjátékok. Ha kártya, akkor pedig snapszer. Majd vidáman mesélni kezdi egyik kedvenc játékának lényegét. Ez a harci puszi, amelyben lányok és fiúk egyenlő számban körben ülnek. A lányok páratlan számmal, a fiúk párossal vannak jelölve. A kör közepén ül valaki, aki először egy páratlan számot (egy lányt) mond, ő fogja megakadályozni a fiút abban, hogy megpuszilja a középső lányt. A fiú számát ezután mondja találomra a lány. A fiú elindul, de középen összeütközik az őt megakadályozni akaró lánnyal, és lesz nagy kavalkád... Értitek, ez olyan puszkódós harcos. Persze az is hamarosan kiderül, János honnan szerzett tapasztalatot a játékokban. Rendszeresen TÁBOROZTATOTT

ugyanis, Szegváron, Zánkán, Tatán és még sok más helyen. A táborok pedig úgy jók, ha játékosak. Innen ered tehát seniorunk elhivatottsága a játékpedagógia iránt is.

Ami viszont engem kezdettől fogva nem hagyott nyugodni, az a TEASZERETETE.

Először is: olyan finomat főzött nekem a beszélgetésünkön, hogy én illet még nem is ittam. Másodszor pedig sokféle zacskócskára és dobozocskára lettem figyelmes a polcain, amelyekben illatosabbnál illatosabb teafüvek lappangtak. Szóval megtudakoltam, honnan ez az

elvetemült - már bocsánat - teamádat. Ő pedig felelt nekem, ahogy eddig is. - Berlinben egy koncert alkalmával megismerkedtünk indiaiakkal, akik meghívtak minket teázni. Akkor figyeltem fel az indiai feketeteára, azóta pedig sokat kísérletezgettem, hogy a legfinomabb. A mai napig is vannak szokásaim ezzel kapcsolatban. Fekete teák közül csak ízesítettet iszom, pl. karamell, írkrémlikőr vagy amarettó ízűt. Mindezt tejszínnel és mézzel lehet még kellemesebbé tenni - meséli. (Én is valami hasonló csodát kaptam...) A lényeg, hogy szerinte minden napszaknak megvan a saját teafajtája. Ő például reggel ritkán iszik teát, délután zöldet, társaságban vagy szellemi felfrissítés céljából pedig fekete teát hörpintget. Nagyon szereti a különleges ízeket, mert vallja, hogy az érzékek finomítását a zene mellett a különlegesen finom teák és a teázás szokása segíti elő. Ha valakinek ennyi érdekesség nem elég, akkor még abba is beavathatom, hogy

SZÍNJÁTSZÓS

is volt. Amikor erről mesél, Varsa Mátyás nevét említi, aki a Szegedi Színkör dramaturgjaként és igazgatójaként működött. Egyebek mellett kabarét és Romhányi-esteket adtak elő annak idején. A társulat ugyan feloszlott, de János nem szakadt el az irodalomtól és a művészetől. Olyannyira, hogy például ő maga is ír verseket, sőt énekelni is nagyon szeret. Kedvencei a Webber-musicalesk, ezek közül is az Operaház fantomja a szíve csücske. Ha a bevezetőben elfelejtettem volna, és naná, hogy elfelejtettem megosztani veletek, seniorunk a kilencvenes évek közepén német-történelem szakon kezdett tanulni egyetemünkön, később a latin minort is felvette. Tavaly diplomázott. Most pedig az, ami. Láthatjátok: szenvedélyes játékos, "öröktől" fogva kollégista, táborszervező, vöröskeresztes, költő vagy színész, teamáadó ember, aki mellesleg PhD-hallgató és tanár. Egyszóval: Németh János.

-bem-

Rajnai Judit: dallal, vonóval a hírnév felé

"Kijjakarok szállni az óriáskerékből!" - ordította kedves szobatársam az arcomba szeptember 28-án reggel, ébredés után, azt követően, hogy előző este az Ez, gáz! nevű szegedi folk-rock együttes nagy sikerű koncertet adott kollégiumunkban, és ott is elhangzott ez a kiváló szerzemény. Rajnai Judit (V. angol - IV. magyar - II. hungarológia) énekelte, s kísérte hegedűjével akkor ezt a számot. Az a lány, aki négy esztendőn át a "legendás" 32-esben lakott, ahol nem kisebb személyiségek laktak/laknak, mint Kocsis Angéla, Konczer Kinga, Horváth Dóri, Szikszai Szilvi, Gaál Anikó, Csengődi Erika, vagy például Czeiner Tünde. Judit hangját az elmúlt két évben már e sorok írójának is volt szerencséje többször hallani. A koliban a Ki Mit Tud?, a vilhmázások kapcsán, s akkor is ott voltam, amikor Judit a Kapcában táncházkor az örömtől (is) ittas sokaság részeként énekelte Berecz Andrással, hogy: "Ucu penge, sarkantyú..."

Természetesen az új sikerformációról beszélgettem Judittal a minap, miután megkértem, hogy szenteljen

rám némi időt egy kis beszélgetés kapcsán. Mikor a kezdetekről faggattam, elmondta: "Talán már az anyukámnak a hasában kapcsolatba kerültem a zenével." A hegedűt a balatonalmádi zeneiskolában tíz évesen vette először kezébe. Három év után abbahagyta a hegedülést, de egy idő után újrakezdte. Később befejezte a zenei általános- és középiskolát, és már itt, Szegeden keresett egy énektanárt, mivel mindig is szeretett énekelni, s különösen kedvelte a musicaleket. A megfelelő személyt Karikó Teréz Liszt-díjas operaénekesnőben, a Kacsóh Pongrác Zeneiskola tanárnőjében találta meg. A választás helyességét számomra bizonyította az, hogy Judit nagy szeretettel beszélt a fiatalosan közvetlen művésznőről. Persze a szegedi rockélet új üdvöskéje a vonót sem tette le itteni tanulmányai idején: az Universitas Szimfonikus Zenekart is erősítette, mely most vonózenekarrá alakul át. S hogy a népzenei háttér se merüljön a feledés homályába: ilyen jellegű zenét sosem játszott Judit, viszont megfordult táncházakban, részt vett Éneklő Héten, népfőiskolai táborban. Az Ez, gáz! többi tagjával (Tótváradai Zsolt - gitár, Bodacz Balázs - billentyű, Révész Zsolt - basszusgitár, Szabó Zoltán - dob) április óta tart a közös együttműködés. Gyakorlatilag a ritmusszekciót alkotók mellé társultak be a szólisták. A névválasztás eredete meglehetősen ironikus: ez a rövidke mondat legelőször az elmaradt próbák miatti elkeseredésből hagyta el a muzsikusk ajkát. Eredetileg dzsessz-folk-rock bandaként indult a csapat, főleg a basszusgitáros dzsesszes múltja (Gén együttes) miatt, de a plakátokon ma már csak a folk-rock stílus szerinti megjelölése olvasható. Amikor a stílusválasztásról beszélgettünk, Judit picit meglepődött azon a felvetésem, hogy mostanság divatosak a

folkos dolgok, ugyanis másoktól éppen azt hallotta, hogy meghalt a népzene. Az együttes repertoárjában egyaránt fellelhetők a feldolgozások (Óriáskerék, My Song) és a saját számok. A saját dalok meglehetősen sokféleképpen jöttek létre. Például az "Ez a világ" esetében a szöveghez lett dallam írva, a "Szomorú az idő"-nél viszont a Révész Zsolt által megkomponált dallamhoz találták meg a megfelelő szöveget. Az "Égi madár" - viccesen ezt hívják a zenekar "rádióbarát" számának - több népdal keveredése: egy idő után bejön az "Indulj el egy úton" is. A "Nándorfehérvár ostroma" pedig históriás ének és népdal szintézise. A feldolgozások részben a tagok régebbi, folkos behatásoktól mentes zenei megnyilvánulásaihoz származnak, melyek a népzenei vonal erősödésével lefognak kerülni a játszási listáról. A másik szegedi folk-rock csoportosulással, a Gözerővel igen jó a kapcsolat: tulajdonképpen annak vezetőjének, Szurdi Zsoltnak a szárnyai alól nőtt ki a fél társaság. A különbség annyi, hogy az Ez, gáz! egyszerűbb, letisztultabb zenét játszik. A zenekar népszerűségét a nyáron a Dugonics téren hetenkénti rendszerességgel tartott koncertek, Rock Klub-, JATE Klub-béli fellépések hozták meg. "Nagyon örültünk annak, hogy kialakult egy kis rajongótábor" - mondta Judit, majd hozzátette: "a zenénk a kemény rockerektől kezdve a diszkósokig sokaknak tetszik." A legsikeresebb dalok címére talán a "Szomorú az idő", az "Óriáskerék" és az "Égi madár" pályáznak, de a Rock klubos közönségnek a "Nem úgy van az, mint volt régen" a kedvence. Érdekes színfoltja

az Ez, gáz! - koncerteknek a "Zselé" becenévre hallgató srác (Sinkó Nagy Tamás), aki mindig elszaval egy-egy verset. A Dugonics téren egy alkalommal a technikai problémák orvoslása alatt ugrott be Zselé, s később ő is a bulik állandó szereplőjévé vált. A banda jövőjét jelenleg nagyban hátráltatják próbaterem-gondok, de azért nem marad kielégítetlenül az, aki Judit pompás éneklését és hegedűjátékát kívánja élvezni: egyrészt kapható az együttes négy számos CD-je 1000 Ft-ért (nagylemez készítése egyelőre nem esedékes), az RTL Klub "Delelő" című műsorában is hamarosan találkozhatunk a szimpatikus ötösfogattal, valamint december 22-én a Rock Klubban ismét láthatjuk őket. Talán csillag születésének vagyunk tanúi. Hogy miért nem lehetünk ebben biztosak, azt akkor mondhatnám el bővebben, ha közhellyé silányult szólamokat kezdenék puffogatni a magyar könnyűzenei élet siralmas helyzetéről. Az viszont vitathatatlan, hogy amit az Ez, gáz! képvisel, időtálló: tiszta forrásból merít, rendkívül mély érzelmeket közvetít, ugyanakkor elsőrangúan szórakoztat.

Parti Tamás

"Bárdolatlan, bamba, ballada-bömbölő banda"

Október 5-én az Őszi Kulturális Fesztiválon ismét felléptünk mi, a Móra Kollégium eddig egyetlen színjátszó csapata. Lassan már hagyományossá válnak az események és az időpontok is. Karácsony, húsvét, farsang, Ki Mit Tud, Őszi Kulturális Fesztivál, stb. Aki ott volt, az hallhatta: 5 évesek vagyunk!!! Persze ezalatt voltak tagváltások, nem sokan maradtunk az első felhozatalból, de azért még itt vagyunk! Mit mondhatnék a fellépésről? 2 darabot adtunk elő, aki lelkes "rajongónk", az már láthatta korábban őket, hiszen mindkettő szerepelt már a hazai palettán: a Lónak vélt menyasszony és a Veszedelmes levelek. A szerepeket megosztva játszottuk, szerencsére már vagyunk annyian, hogy nem küszködünk taghiánnyal, bár fiúból még mindig kevés van (igaz, Tamás?) és jó lenne már néha lányt is játszani, bár egészen hozzászokik az ember a bajuszhoz egy idő után...

Kicsit nosztalgikus hangulat lepett meg, nem igazán tehetek róla. A kérés az volt, hogy írjak a fellépésről, de aki ott volt, az láthatta, aki pedig nem, annak hiába is mondanám, hogy úgy érzem, fejlődünk, hogy néhányan lubickoltak a szerepükben és volt olyan is sajnos, aki nem kapta el a fonalat. Hiába említeném, hogy '97-ben ez jó bulinak tűnt és mi, néhányan azért csináltuk, hogy együtt lehessünk és élvezzük a próbákat. Hiába írom, milyen fantasztikus volt először állni a JATE Klub színpadán, és hogy talán legnevezetesebb emlékünke a győri 2 napos vendégszereplés lesz. Ezek az érzések nem adhatók át. Fontos, hogy élvezzük az előadást. Mi, akik csináljuk, és azok is, akiknek ezt csináljuk. Nem tudom, mennyire "jön át" egy-egy darab. Nem akarunk komoly gondolatokat, érzéseket kicsikarni senkiből. Szórakoztatni szeretnénk, egy kicsit kikapcsolni a mindennapokat. Remélem, aki október 5-én ott volt az SZTE Aulában, így érzett. És remélem, hogy aki még idén eljön a fellépéseinkre, ugyanezt érezheti.

Tervezünk a kiemelkedő események mellett egy "nagy, egész estés" fellépést is, ez lenne talán az egész munkásságunk megkoronázása. Mert nagyon sok munka van emögött, amiről csak mi néhányan tudhatunk, és ez jól is van így. Ti csak gyertek el és szurkoljatok nekünk. Mert a nagy igazság az, hogy sok helyen felléptünk, de itthon valahogy mindig más, sokkal jobb és családiasabb. Kicsit sajnálom, hogy

néhányunknak ez az utolsó éve, de hiszem, hogy lesz utánpótlás és lesznek, akik szeretik annyira egymást és amit csinálnak, hogy elviselik a hétfői, esti, hajnali próbákat, a ruhák, díszletek cipelését azért a néhány percért a színpadon. Mert ahogy a klasszikus mondja: "The show must go on..."

Ónódi Barbara

Rá dió, rád ió, rádi ó, rádió

Bár kissé nehézkes és lassú kezdés után, de csak elindult a kollégium rádiója, s bizvást állíthatom, hogy érdemes volt türelmesnek lennünk, s kívárnunk, míg a kívánt hőfokot elérve végül beindul a gépezet. Szembeállítva a tavalyi rádióval, egyértelmű fejlődést vehetünk észre, ha nem is túl nagyot. A stábok összetételében kellemes vérfrissülés zajlott le, új színeket hozva ezzel hétköznapjainkba. Mára Bokros Judittal már "veteránnak" számítunk, hiszen csak mi maradtunk a tavalyi jól működő és összetartó csapatból. Judit mellé korábbi partnere helyett Tóth Nikolett csatlakozott, jómagam pedig Szabó Péter Józsefet fogadtam "harcostársul". Sokat javult a Kollégiumi Bizottság és a rádiós munkacsoport közötti együttműködés, bár ez nem nagy csoda, hiszen az eddigi egymás utáni keresgélés könnyedén szűnhetett meg: élő összekötő kapocsként

funkcionálok a két társaság között. Így aztán nem csoda, hogy mindig van kollbizos, aki ráér a rádióműsor idejében, hogy elmondja a kollégiumi híreket.

Remélem, egyre többen elégedettek, s nem pusztá fejfájás-kiváltóként szerepelünk életetekben. Ne feledjétek, kíváncsiak vagyunk véleményetekre, ötleteitekre. Segítsetek, hogy olyanná tudjunk válni, amilyenné ti szeretnétek, hogy legyünk: keresettek meg bennünket, vagy küldjétek el javaslataitokat lenn látható e-mail címemre!

Vernyik

A Móra Rádió Öntevékeny Csoport vezetője

Zénó

Vernyik.Zeno@stud.u-szeged.hu

Megszűnnek a gondok? Itt az új gondnok!

A magasföldszinti gazdasági irodát nem is olyan rég még egy bizonyos Györgyi néni (Őszintén, ki találkozott vele? - a Szerk.), a raktárt pedig a hozzánk hűtlenné vált Marika néni uralta. Ám október 1-jétől a kollégiumunkban egy új, jóval fiatalabb kiadású gondnok-raktáros munkálkodik, aki a köztudatban eddig alig szerepelt, esetleg az év eleji közgyűlésen részt vevők ismerhetik, vagy a közvetlen munkatársai. Ezért szeretném bemutatni nektek az „új tagot”, akit Mathiasné Libor Erikának hívnak. Egy rövid, ám annál lényegretörőbb beszélgetés közben megtudhattam Róla egy-két dolgot. Többek között elmondta, hogy 1968-ban Szegeden született, bizonyára volt oly színésznő, akit szeretett is, de inkább iskoláival, tanulmányaival foglalkozott. Így érettségizett le, majd végzett el később egy

számítógépes iskolát. 1986-tól az egyetemi KISZ bizottságnak volt aktív tagja, egészen annak megszűnéséig. Kedvenc kollégiumunkba kalandos úton került, egy régebben itt dolgozott ismerőse mesélt neki a helyi üresedésről, azután következett Igazgatónövel való értekezés, és végül... igen! Itt van, s már köztünk munkálkodik, gondnok és raktáros feladatkörét lelkesen látja el, napi több, mint 6 órában, hivatalosan azonban csak reggel nyolctól délután egyig áll bárki rendelkezésére. Bevallása szerint szabadidejében mindig csak olvasna, de persze első a család, ami három tündéri csimotával + egy férj, érthető is. Kedves, friss, lelkiismeretes munkaerő, forduljatok hozzá bármikor bátran.

Luffy

Nullszaldóra várva

Tisztelettel kérem a kollégistákat, hogy szokásuktól eltérően a következő havi kollégiumi díj befizetését ne a különböző helyekről érkező apanázsokhoz igazítsák, hanem tegyenek erőfeszítéseket arra, hogy a befizetés december 10-ig megtörténjen. E kérelem és felszólítás azért kíván nyomatékos lenni, mert a kollégiumi éves egyenleg (előirányzat - bevétel - kiadás) igen tekintélyes hiányt mutatna, ha az esedékes összeg nem kerülne a kollégium számlájára. A minden évben kitűzött és elvárt hiányok nélküli zárást az idén az eddigieknél is szigorúbb feltételek indokolják. A kollégium működéséhez az energiaköltség és a nagyobb felújítások jelentős részét a karok finanszírozzák, amelyek elvárják, hogy a kollégiumok takarékoskodjanak, ésszerűen, a mértéktartást szem előtt tartva gazdálkodjanak. A következő év pénzügyi kondíciójának meghatározásánál jelentős súllyal esik

majd a latba, hogy a kollégium képes volt-e 2001-ben a kívánalmaknak megfelelni, legalább nullszaldóra futni. Jól felfogott érdekünk tehát, hogy hiányok nélkül zárjuk az évet, ami akkor valósulhat meg, ha a 10 hónapra előirányzott kollégiumi díjak maradéktalanul befolyznak. Itt természetesen nemcsak a decemberi, de a novemberi, októberi (!) díjak befizetéséről is szó van! Kedves Kollégisták! Ebben az évben is megpróbáltuk gazdálkodásunkat úgy tervezni, hogy körülményeinket tovább javítsuk, környezetünket tovább szépítsük. Ezzel együtt, csak a vak nem látja, hogy mennyi mindenre lenne még szükségünk! Éppen ezért kérem, próbálják saját költségvetésüket úgy alakítani, hogy az eddigiektől eltérően ne görgessék át tartozásaikat a boldog új évre!

Köszönettel: Erdélyi Ágnes

Véleményre várva készen áll a láda

Ahogy az lenni szokott, ebben az évben is új Kollégiumi Bizottság kezdte meg a működését. Ezen új Bizottság hatalmas lendülettel vetette magát a munkába. (Sokan joggal kérdezhetik, meddig tart a lelkesedés? Reméljük, jövő októberig! - a szerző) Ennek a rövid írásnak a célja az eddigi Bizottsági ülésekről való tájékoztatás. (Bár az ülésekről szóló Emlékeztető heti rendszerességgel olvasható a Kollégiumi Bizottság hirdetőtábláján, szeretnénk a kollégiumi hivatalos lap hasábjain is értesíteni a kollégium lakóit.

A Bizottsági munkáról szóló tájékoztatás előtt szeretnék pár mondatban beszámolni a rendes Kollégiumi Közgyűlésről, mely 2001. október 8-án ült össze. (A beszámoló Németh János jegyzőkönyve alapján készült.)

A régi "jó" hagyomány szerint a közgyűlés a megjelenő 59 fővel határozatképtelen volt. Így Boros Lajos levezető elnöknek új közgyűlést kellett összehívnia, amely a Szervezeti és Működési Szabályzat szerint már 3 fővel is határozatképes. Egyébként nem értem, mi az oka annak, hogy a kollégium majd' 400 fős lakosságából mindössze 59 fő jelenik meg? Megjegyzem: az első közgyűlés határozatképességéhez a kollégium lakóinak 20%-a szükséges.

A legfontosabb történés, hogy a Kollégiumi Bizottság éves beszámolója után Pintér Lajos Kollégiumi Bizottsági titkár, a Kollégiumi Bizottság nevében lemondott.

Erdélyi Ágnes Igazgatónő beszámolóját Mathiasné Libor Erika, az új gondnok-raktáros személyének bemutatásával kezdte. A rendkívül rokonszenves gondnoknő kérte, hogy forduljon hozzá bizalommal a

kollégium lakossága. (Reméljük, munkája eredményes lesz! Ezúton kívánunk neki egészséget, kitartást, megértést és jókedvet!)

A közgyűlés végén bemutatkoztak az új Kollégiumi Bizottsági tagjelöltek. A kollégiumi közgyűlés Boros Lajos javaslatára felkérte a következő Kollégiumi Bizottságot, hogy dolgozzon ki új választási szabályzatot a bizottsági létszám csökkentésére. A Kollégiumi Közgyűlés után, 2001. október 9. és 12-e között rendben (ezt a Választási Bizottság szavatolja) lezajlottak a Kollégiumi Bizottsági Választások. A választás eredményeképp 2001. október 16-án, az új Kollégiumi Bizottság megtartotta alakuló ülését, amelynek tagjai:

- Erdélyi Ágnes igazgatónő
- Kovács Attila kollégiumi tanár
- Esztergályos Csaba
- Esztergályos Dóra a Kollégiumi Bizottság titkára
- Farkas Péter
- Hráskó István
- Kajcsa Szilárd
- Lutz Gábor a Kollégiumi Bizottság titkárhelyettese
- Molnár Viktória
- Ragány Zoltán
- Vernyik Zénó

Az új Kollégiumi Bizottság titkárává Esztergályos Dórát választotta.

Az alakuló ülésen a Bizottság új, a titkárhelyettesi

poszt felállítását is elfogadta, és Lutz Gábort megválasztotta a Kollégiumi Bizottság titkárhelyettesévé. A Kollégiumi Bizottság legfontosabb feladatainak a kollégiumi élet szervezését, a működés közben felmerülő problémák gyors megoldását és a kollégisták érdekeinek képviselését tartja. Ennek érdekében a Kollégiumi Bizottság működését új alapokra helyezte. Ez jelentős strukturális változtatást igényel, amely maga után vonja a Szervezési és Működési Szabályzat módosítását. Erről természetesen csak a Kollégiumi Közgyűlésnek van joga dönten, de a következő rendes közgyűlésig a Kollégiumi Bizottság ideiglenes jelleggel már az új struktúra szerint működik. A módosítás legfontosabb pontja az ún. Szekciók (munkacsoportok) felállítása. E szerint: Ügyrendi, Szakmai, valamint Közösségi Rendezvényeket Koordináló és Sportért Felelős Szekció alakult. Erre a változtatásra azért került sor, hogy az egyes feladatkörök pontosabban legyenek szabályozva, és ebből a pontosabb szabályozásból adódóan a felelősség is élesebben megjelenjen. (A

felelősségre vonás egyébként a Kollégiumi Közgyűlés feladata.) A kollégiumi bizottsági ülésekről rendszeresen tájékozódhat minden kollégista a Kollégiumi Bizottság hirdetőtábláján, ami tartalmazza az aktuális szakmai előadások időpontját is, valamint a <http://www.mora.u-szeged.hu/> weboldalon, a Kollégiumi Bizottság menüpont alatt. A Kollégiumi Bizottság döntött egy ún. Véleményláda rendszeresítéséről is. Hosszas vita után végül a lépcsőfordulóban található "csekkes-ládát" láttuk el újabb funkcióval. Ezen kívül a Kollégiumi Bizottság minden tagja szívesen vesz bármilyen észrevételt, véleményt.

Reméljük, munkánk a kollégium lakóinak közreműködésével sikeres lesz!

Mindenkinek eredményes egyetemi életet kíván a K.B.!

Ragány Zoltán

Új tanév - új nyelvtanfolyamok

Sok éves hagyománynak megfelelően idén is elindultak a nyelvtanfolyamok kollégiumunkban. A Kis-Benedek Kriszta által kidolgozott "új rendszer", amely a tanulók nagyobb aktivitását szerette volna elősegíteni, bevált. Ennek lényege, hogy aki készül az órákra és egynél többet nem hiányzik, visszakapja befizetett tandíjának felét.

A kollégiumban jelenleg a következő csoportokban folyik a nyelvoktatás: haladó német (két csoportban) angol kezdő, középhaladó, és haladó; kezdő és haladó francia, illetve haladó olasz. Ezek közül három órán sikerült részt vennem. A Kriszta által tartott haladó olasz órán hárman tanulnak. Kriszta elmondta, hogy elégedett a csoporttal és nem bánja, hogy nem tanulnak nála többen (három fős a csoport), hiszen így szépen tudnak haladni, és hogy valamelyikük a középfokú nyelvvizsgát jelölte meg célként.. Horváth Nóri tartja a kezdő francia órát. Ő arról beszélt, hogy az ő óráját látogatók közül sokaknak a cél (főleg a filozófia szakosoknak) a francia nyelven való olvasástudás. Nóri

örül, hogy taníthat és nagyon lelkesnek érzi magát. (Ez azt hiszem az összes többi tanárról elmondható). Heller Anett vezeti a haladó német csoportokat. Mint ahogy elmondta tanítványai közül valakinek a szinten tartás, másoknak pedig egy jó olvasás- és íráskészség elérése a cél.

A nyelvtanfolyamokhoz kötődő közérdekű közlemény, hogy kollégiumunk pályázaton elegendő pénzt nyert el ahhoz, hogy bővítsük az idegennyelvi könyvtár állományát, amely továbbra is rendelkezésekre áll. Ha bármilyen könyvre van szükségetek, keressétek Kis Benedek Krisztát (39/a) vagy Németh Jánost (V/12). További jó hír, hogy ebből a pénzből tudunk fordítani egy vizuáltábla vásárlására, amely mind a nyelvórák, mind a kollégiumban tartandó előadások megtartásához nagy segítséget fog majd jelenteni. Mindenkinek eredményes nyelvtanulást kívánok!

Kajcsa Szilárd

Nyerj egy üveg pezsgőt!

Kollégiumunknak tavasz óta működik egy népszerű teremlabdarúgó-csapata. A fantasztikus társulatnak azonban mindmáig nincs indulója/csatadala. Ezért ezennel pályázatot írunk ki, amelynek keretében egy üveg pezsgőt nyer az, aki december 10-i határidővel a legfrappánsabb indulót juttatja el a Móra Nyúzhoz (Pintér Lajos, 9-es szoba), vagy a csapat menedzseréhez (Tarczay Áron, 2-es szoba). A pályamunkákat a csapat tagjai és vezetője bírálják el. A Móra Nyúz decemberi számában közli a győztes dalt,

valamint a jobban sikerült indulókat is közölheti, így a pályázaton való részvétel egyben a közléshez való hozzájárulást is jelenti. Indulót írhattok valamely ismert dallamra, saját dallammal, vagy dallam nélküli ritmusos szöveg formájában. A nyereményátadást a csapat egyik tavaszi mérkőzésén tartjuk meg.

Tarczay Áron

Fotólabor újra!

A kezdeti nehézségek után végre újra indul a fotóklub!

Labor: az első emeleti konyha mellett
Nagyítási lehetőség: amikor Edit vagy Szabolcs a koliban fellelhető.
Aki még nem nagyított, 2-3 fős kis csoportokban jöjjenek
egy előre megbeszélt időpontban!

Ha az ötödik emeleten jártok, akkor megtalálhattok:
Balázs Edit V/17.
Szakál Szabolcs V/13.

Minden érdeklődőt és régi tagot szeretettel várunk!

A lavór, és ami benne van

Először is nem szeretnék általánosítani, de azt szokták mondani, hogy a fiúszobák rendtelenebbek. Ez senkit nem zavar, egészen addig, amíg a szoba kupija, igénytelensége nem költözik ki a folyosóra. Aki a második emeleten laknak, "talán" már észrevették, hogy a 12-es szoba előtt kb. kettő hónapja mosásra vár egy pléd. A látvány most már elég gusztustalan. A víz elpárolgott, a pléd pedig saját nedvességében rohad, mivel a lavórban megszáradni nem tud. Mi eddig türelmesen vártuk, hogy valaki észreveszi, hogy annak nem ott a helye. De nem, még csak fel sem buktak benne! Szóval, jó lenne fiúk, ha végre rendesen kimosnátok (ha még egyáltalán ki lehet), vagy legalábbis bent tárolnátok tovább a lavórt és azt, ami benne van.

Köszöni!

Válasz:

Tisztelt Felháborodott Szerző!

A szoba védelmében csak annyit jegyeznek meg, hogy nem minden "az", ami fénylik. Annak a bizonyos lavórnak, vagy inkább a plédnek, története van: egy szép őszi estén (okt.11.) néhány kedves és elvetemült egyetemistának focizni (vagyis inni?) támadt kedve. Úgymond bemelegítettek a bulira. Volt, akinek különösen sikerült, amit annak látható és érezhető nyomainak maradtak e bizonyos pléden. Na már most: a pléd gazdája úgy döntött, hogy mosom kezeimet, de a plédet nem, mert nincs gyomrom hozzá. De ezúton is mindannyiunk nevében szeretném megköszönni az üzenetet, csak a címzettet helyesbítettem. Remélem, eljut a megfelelő helyre, az illetékes emberhez.

a szoba egyik barátja

"Itt mindenki köszön mindenkinek!"

- olvasható a Móra földszintjén a faliújságon. Amikor először láttam ezt a feliratot, rögtön arra gondoltam - magamból és közvetlen környezetemből kiindulva - hogy minek ilyen triviális dolgot kiírni, amikor az emberi intelligenciához hozzátartozik, hogy akivel egy épületben élek, azt megtiszteltem azzal, hogy legalább észreveszem és köszönök neki. Ám idővel arra a

felismerésre jutottam, hogy eme felirat mégsem felesleges, hiszen egyeseknek még ez sem segít, hogy észrevegyék magukat. Igen, eltaláltatok, néhány mostani elsősől beszélek (természetesen, akinek nem inge, ne vegye magára). Számталanszor történik az, hogy inkább felbukik az emberben, de nem köszönne a

világért sem, még azután sem, miután én már megvettem felé az első Pedig egy kollégiumban lakunk, nap mint nap látjuk egymást.

A másik probléma a kopogással van, ugyanis arra is elfelejtették őket megtanítani - még egyszer mondom, nem mindenkire vonatkozik. Lehet, hogy régimódi

felfogás, hogy ha bemegyek egy másik szobába, akkor az ajtón kopogok, belépéskor köszönök és csak utána mondom, hogy miért jöttem. Egyik nap is bejött hozzánk az egyik delikvens, a két ajtó közül egyikén sem kopogott, berobbant közénk, persze semmi sziasztok, vagy bármi, elkezdett valamit keresni az asztalon.

lépés

ez

ügyben.

Hozzáteszem, hárman voltunk a szobában. Az egyik szobatársam persze próbálkozott: - Szia, tessék, segíthetünk? - mire a "válasz": - Csak... adtam neki telefonkártyát... azt keresem... megvan! - és elviharzott.

Hm... összenéztünk. Néhány napja a közös helységünkbe jött be ugyanaz az illető és majd ledöntötte a lábáról a vendégünket, mert rajta keresztül kutatót a polcon, persze semmi bocs, elviszem, majd hozom, se szó se beszéd. És még sorolhatnám! Gyerekek! Egy kollégiumban lakunk, egy levegőt szívunk, találkozunk a folyosón, a tv-szobában, a zuhanyzóban, vagy akár a liftben; legalább annyival tiszteljük meg egymást, hogy köszönünk, vagy legalábbis fogadjuk a másik köszönését és kopogunk, ha bemegyünk valahová. Szerintem ezek az illemszabályok az idő múlásával is megmaradnak.

isaura

Gólya, gólya...

2001. november 9-én este - hosszas gondolkodás után - úgy döntöttem, idén is megnézem, milyen a gólyabál. A helyszín a tavalyihoz hasonló, mondhatni azzal azonos volt: a Tesco melletti Dugonics András Piarista Gimnázium. A bevásárlóközpont közelsége miatt annak megtalálása senkinek nem okozhatott nehézséget.

Az aulában "sláger" zenéket adtak, a kisteremben (ami tényleg kicsi) a jól megszokott Drink Panthers zenélt. A fontosabb, tömegeket megmozgató programok azonban most is a nagyteremben voltak. A társasággal fél tíz körül érkezünk meg, így a rektori megnyitóról és a nyitótáncról lemaradtunk, állítólag közepes volt.

Nagy előnye volt az idei rendezvénynek, hogy minden programot időben kezdtek (köszönhető ez talán annak is, hogy ezúttal elmaradt a bombariadó). 22.00-tól a United zenéjére tombolhattunk; kellemes funky-számokat játszottak, köztük sok külföldi

feldolgozással. Újdonság volt, hogy a helyszínen elkészített fotók alapján szavazni lehetett, "ki a legszebb a vidéken" (Bee Bálszépe Választás). A győztesek és a szavazók között is egy-egy új mobiltulajdonos lett. A tombola egy kissé neveléses volt, talán csak a párizsi földj került ahhoz, akit ténylegesen kihúztak, a többi nyereséget jobbra az első sorokban ugráló leánykák kapták. 00.30-tól a Volvoxot hallgathatta az, aki kíváncsi volt rá. Mi nem, úgyhogy ez idő alatt az aula környékén járkáltunk. A koncert után a nagyterem is visszaállt a bulira; a JATE Klubos Dj. Alma a szokásos zenéket adta. A gólyabál fél négykor zárult.

Miért megy el valaki a gólyabálba? Mert elsős, és meg kell nézni, hogy milyen is az. Vagy azért, mert felsőbb éves, és még nem volt. Vannak, akik évről évre visszajárnak, néhányan viszont csak azért mennek, hogy elmondhassák: "ott voltam". A legkézenfekvőbb válasz az, hogy valaki egyszerűen jól akarja érezni magát. Hogy én miért mentem el? Talán magam sem tudom, de nem bántam meg. És jövőre? Majd meglátjuk...

Egy kis visszatekintés

1999. november 10, szerda Deák Ferenc Gimn. Venus, Baby Sisters
2000. november 17, péntek Dugonics A. Piar. Gimn. Roy és Ádám, Animal Cannibals
2001. november 09, péntek Dugonics A. Piar. Gimn. United, Volvox

Lutz Gábor

Krakkóban jártunk...

Mint remélhetőleg mindannyian tudjátok, október 18-21-ig a koli lakóinak egy kis csapata kirándulni volt. Gondolom, most szemetek előtt az osztálykirándulások emlékei elevenednek meg: rozoga, olcsó busz, lerobbant szálláshely, rengeteg múzeumlátogatás, állandó konfliktushelyzetek az idő rövidege miatt és a nap végén hatalmas buli, ahol többnyire az alkoholé volt a főszerep. Ez is valami hasonló volt, bár akadt néhány különbség. Első és legfontosabb: ez nem osztálykirándulás volt. Tehát: olcsó, de nem rozoga, emeletes busz, igényes diákszálló a városközponttól kb. 10 km-re(!), szabad és szabadon választható programok, este parti, szereplők: alkohol, magyar és francia kártya, uno, sakk, egy ideges portás néni és a testőre, ja és mi. Az első nap leginkább utazással telt. Néhány rövidebb pihenő után kora délután érkezünk meg Besztercebányára. Először természetesen mindenki egy szimpatikus kávézót vagy éttermet keresett magának, csak ezután kerülhetett sor a város megcsodálására. Bár csak néhány órát töltöttünk itt, azt hiszem, mindannyian megszerettük a várost.

Krakkóba éjjel 11-kor érkezünk, majd egy óra várakozás után bejutottunk a szobákba és elfoglalhattuk rezidenciáinkat. A rövid éjszaka után ismét egy élménydús nap következett. Első programunk a wieliczki sóbánya megtekintése volt. A több száz teremből 25-öt megnézhattunk egy angolul beszélő idegenvezető kíséretében. Szinte elképzelhetetlen, hogy itt minden sóból készült, pl. szobrok (mint a 7 törpe) és egy kápolna is. Mégis mindannyiunk számára a legnagyobb meglepetést a bánya "sportcsarnokában" zajló focimeccs okozta. Ezután elértük kirándulásunk fő célját: Krakkót, a Wawellel (= királyi vár), régi utcácskáival, épületeivel, a posztócsarnokkal, gyönyörű főterével, a több száz templomával és az egyetemmel. Persze ekkor már mindenkinek korgott a gyomra, ezért jó egyetemista

szokás szerint ismét először az evés-ivást választottuk. Teli hassal már senkinek sem esett neheze a város bebarangolása, "megismerése".

A fárasztó nap után szinte mindenki a "csendes" otthoni izogatást, kártyázást választotta. A mi kis bandánk volt az egyetlen, aki ezen az estén kalandosabb programot keresett magának. Örökre emlékezetes marad a céltalan villamosozás, majd pedig egy kis sörözőben eltöltött néhány óra. Szombat délelőtt Auschwitzba utaztunk.

Délután a Wawelt próbáltuk "bevenni", ez azonban az idő rövidege miatt csak néhányunknak és csak részben sikerült (csak a lovagtermet, a kincseskamrát és a székesegyházat láttuk).

És ami az utolsó estéből megmaradt: Visztula-parti séta, tűzokádó sárkány, a posztócsarnok faragott szobrai, sakkasztalok, a főterei zenészek, mutatványosok és emberek kavalkádja, majd csendes izogatás a koliban. Sokak azonban ezt az estét a helyi egyetemi klubban töltötték.

Vasárnap reggel 7-kor mindannyian szomorúan vettünk búcsút az ébredő várostól. A lengyel-szlovák határt csak kétórás várakozás után és a határállomást megkerülve (mivel a buszunk nem fért át a határátkelő alatt) léphettük át. Majd Árva várában is (képünkön) körülnéztünk. Este 11-kor pedig mindenki hulla fáradtan esett az ágyba. Mi jól éreztük magunkat! 4 örökre emlékezetes napot töltöttünk el kellemes, baráti társaságban és gyönyörű helyeken. Kifogás talán annyi, hogy egy-két nappal lehetett volna hosszabb, de így is sok szép dolgot láttunk. Aki nem volt ott, bánhatja!

Molnár Viktória

Carmina Kecskemétiana

"Egy civilizáció romjain tengődő, életben maradásáért küzdő, emberszerű barbár közösség rituálékkal teli életébe pillantunk be, akik félelmeikkel harcolva, ösztöneik által vezérelve próbálják átvészelni, amit a Sors rájuk ró."

(Juronic Tamás)

Október 31-én kollégiumunk egy lelkes kis csapata képviseltette magát a kecskeméti Katona József Színházban a Carmina Burana című előadásban. A Szegeden már játszott előadás Kecskeméten (is) megdobogtatta a kollégisták szívét. A koreográfus Juronic Tamás, akit nem lehetett a színpadon nem észrevenni, 1993 óta a társulat művészeti vezetője. Akkor a Szegedi Balett név Szegedi Kortárs Balett alakult, s ez a névváltozás új arculat kialakítását is jelentette. Sajátos, egyedi stílus, akrobatikus táncmozdulatok, látvány, magas technikai és művészi színvonal. Mára az együttes már nemcsak hazánkban, de Európa-szerte is ismert és elismert. Modern, egyedi stílusuk a közönséget nemzeti hovatartozástól függetlenül magával ragadja, s ez Carl Orff művének bemutatásakor sem maradhatott el. Misztikus díszlet és fényhatások, jó zene, profi mozgás, egy kis erotika - kielégítve a hímneműek és a nőneműek igényeit egyaránt - minden, mi szem-szájnak

A Carmina Burana egy középkori dalgyűjtemény, mely meglehetősen szabad szájú diákdalokat tartalmaz, éppen ezért felfedezése után - 1803-ban - nem jelenhetett meg azonnal. A gyűjtemény tartalmaz többek között szerelmi dalokat, paródiákat, kocsmai énekeket, bordalokat - úgy látszik, diáknak lenni a középkorban sem jelentett mást! Az esemény már október közepe óta ki volt hirdetve, ennek ellenére a lift mellé kiragasztott (igen jól sikerült) plakát úgy tűnik, nem bizonyult kellőképpen hatékony tájékoztatási eszköznek. Akik lemaradtak a kecskeméti előadásról, azoknak sem kell bánkódnuk, hiszen a Szegedi Nemzeti Színház is műsorára tűzte decemberben a darabot!

-rytus-

Belfast és a 2001. évi Orange Parade

A fenti címmel tartotta idei első rendezvényét az "Élet a smaragd szigeten" című előadásorozat keretében október 9-én a Kelták Utódai kutatócsoport. Somogyi Ferenc (Ficere), a csoport vezetője bevezetésként felvázolta az Orange Parade hátterét: az ír katolicizmus és a tudori protestantizmus ellentétét, mely VIII. Henrik idején, az anglikán egyház megalapításakor bontakozott ki, s az ő uralkodásakor történt meg Írország első leigázása, mely később Oliver Cromwell és Orániai Vilmos alatt megismétlődött. Az utóbbihoz kapcsolódó dátum 1690. július 12-e, mely az Orange Parade, az Orániai Rend belfasti felvonulásának a napja lett. Idén Ficere is részese volt a 12 órán át tartó, 50 ezer bevonásával lebonyolított eseményeknek, s ezt a helyszínen készített dia-, és hangfelvételekkel illusztrálta: különösen a fúvósok lendületes dallama volt hangulatos.

2001. októberi számában, az Egy kelta utód: Ficere című beszélgetésben jelentek meg:

· 2000 tavaszán Takács Ferenc tanár úr csak egy alkalommal volt a Kelták Utódai vendége, Kovács Gábor volt többször.

· Ficere Dél-Írországban foglalkozott fogyatékosok ápolásával, nem pedig Dublinban.

· Az IRA eredetileg volt gerillahadsereg, ma már terrorszervezet.

· Egan (nem pedig Egon) Lajos a kelta és szittyá őshazák közelségéről, nem pedig kelta-szittyá őshazáról beszélt.

A sajnálatos félreértésekből fakadó pontatlanságokért ezúton elnézést kérek

E cikk keretén belül szeretnék pontosítani néhány, Ficere által elmondott gondolatot, melyek a Móra Nyúz

Parti Tamás

Humántudományok és informatika

- előadássorozat a Móra Kollégiumban -

A humántudományok és az informatika kapcsolatát vizsgálja az október végén indult előadássorozat, melynek kollégiumunk ad otthont. Az első két előadást Kokas Károly (a képen), az Egyetemi Könyvtár munkatársa tartotta. Az első esten az irodalom, a művészettörténet és az informatika kapcsolata volt a téma, és szó esett a lehetséges felhasználási területekről, valamint a fejlődés irányvonalairól is.

Az előadás ideje alatt a résztvevők felkereshették a témához kapcsolódó legérdekesebb web-helyeket is. A második est a művészettörténet és a történelem világhálós megjelenítésébe nyújtott betekintést. Internetes kiállítások és galériák megtekintése mellett tippeket lehetett szerezni arról, hogyan kutathat ma az ember a világhálón művészettörténeti és történelmi témákban. A harmadik esten Simon Melinda beszélt a Magyar Elektronikus Könyvtárról (MEK) és a szövegek digitalizálásáról, illetve hogy az érdeklődők hogyan "hálózhatják be" a legkönnyebben kedvenc olvasmányaikat. A sorozat keretében november 27-én, kedden este 8 órakor Bakonyi Géza tart előadást "Digitális irodalom-digitális szövegek" címmel.

Clancy és valóság

Tom Clancy nevét talán nem kell bemutatni a nagyközönségnek. Több regényéből készült film (Vadászat a Vörös Októberre /képünkön a film egy részlete/, Férfias játékok, Kokainháború, Op Center), számítógépes játék (Szivárványkommandó), ő "a technothriller koronázatlan királya" és állítólag "elemzéseire profi politikusok és stratégák is figyelnek". Ez utóbbi megállapítás lehetséges, hogy nem helytálló, vagy csak az utóbbi pár évben nem az. Elnöki játszma (1994, itthon Aquila Könyvkiadó, 1998) és Utolsó parancs (1995, itthon Aquila Könyvkiadó, 2000) c. regényeiben ugyanis olyan eseményeket ír le, melyek néhány elemükben ismerősek lehetnek az elmúlt két hónap eseményeit tekintve. A WTC elleni merénylet napján egyébként a CNN telefoninterjút készített az íróval, amiből sajnos keveset lehetett érteni, hála a Betlen-Baló páros páratlan szinkrontolmácsolásának. Csak dióhéjban a regényekről:

Az Elnöki játszma végén egy japán pilóta utasok nélküli repülőgéppel rázuhan a Capitoliumra, ahol épp ott tartózkodik az egész kongresszus az elnöktől kezdve a legutolsó szenátorig. Az alelnök, két miniszter és egy-két szenátor kivételével gyakorlatilag mindenki ott pusztul.

Az Utolsó parancs jóval túllő mindezekén. Az újdonsült elnök gyakorlatilag tök egyedül áll az ország élén, államapparátus nélkül, miközben pár nap után a média nekiesik CIA-s múltja miatt, egy hazafias csoportosulás két tagja az elnök meggyilkolását

tervezeti és csoportjuk hatalomátvételét, míg a nagyvilágban Kína Tajvant fenyegeti, India a róla elnevezett óceánra áhítozik, míg Irán titokban ebolavírust tenyészt ki, és expanziós terveket dédelget. Ez utóbbi jegyében egy alvó ügynök fejbe lövi Szaddam Husszeint, és az iraki síták iráni segédlettel egyesítik a két országot. További alvó ügynökök az elnök egyik gyermekét próbálják elrabolni, az egyik még az elnöki testőrségbe is beépül, aztán ebola járvány tör ki az Államokban, kijárási tilalom, Nemzeti Gárda stb. Végezetül Irán megtámadja Szaúd-Arábiát, de az ottani kicsiny amerikai páncélosok egyetlen nap alatt megalázó vereséget mérnek a sokszoros túlerőben lévő ellenségre, és a galád iráni vezető is meglakol. A befejezés meglehetősen hollywoodi, győz a jó, veszít a rossz stb.

Bár Clancy helyt-helyt erős túlzásokkal él és nem hiányoznak a szokásos "Amerika a legnagyobb"-frázisok sem, azért néhány egyezés a valósággal kissé megdöbbentő. Lehetséges, hogy felsőbb politikai körökben nem figyeltek fel a regényekre, vagy túlzott mértékben fantazmagóriának tartották. De valakik valahol nem tartották lehetetlennek a repülőgépes elemet, és íme: a valóság őket igazolta. Persze az is lehet, hogy csak a véletlen játéka az egész.

Illés András

Circus Americanus

Mindenki izgatott lett, amikor megérkeztek. Hosszú kamionkonvoj közelített, petárdák pukkantak, a hangszórókból üvöltött az amerikai himnusz. Szuper nők és sármos férfiak integettek az autókból, az egésznek olyan július 4-i hangulata volt. Megjött a cirkusz! - kiabálta egy kisfiú lelkesen, s kezét addig csóválta, amíg a csokoládé fagyalt hanyag eleganciával szét nem kenődött Pokémonos pólóján. Minden jegy elkelt, de azért még hosszan kígyózott a sor a pénztár előtt. Öltönyös bankárok, alkoholista családapák, kiégett kispolgárok igyekeztek belépőjegyre váltani konvertibilis magyar forintjaikat. Európa, s így kicsi országunk milliói akarták látni a sebzett oroszlánt, s azt hogyan tépi szét a reá támadó pirosgű páviánt, Giorgio porondmester egyetlen parancsára.

A nézőtér teljesen megtelt, kínai és mexikói bevándorlók, akik a ketreceket is takarították, osztogattak csokit, meg kekszet a lelkes nézőseregnek. A családayák boldogan bólogattak, "no lám, még egy kis rágcsát is kapnak, a fejenként 10000 Ft-os belépő mellé." "Nagy só lesz"- kiabálta egy lerokkantósított bányász a hátsó sorokból, tetszett neki a filing. Szemüveges, nagy tudású értelmiségiek (csak kevesen nem voltak jelen) is képviseltették magukat, mellettük ültek a politikusok. Kényszeredetten váltottak néhány szót a nép egyszerű fiaival, s csak akkor kezdtek el bugyután vigyorogni, amikor felbukkantak a közszolgálati, meg a kereskedelmi tévék kamerái. De ma nem ők voltak a középpontban, s hálával gondoltak arra, hogy az esti híradó nem róluk és a fantomcégeikről fog szólni, hanem valami sokkal fontosabbról, az "igazság pillanatárról", ahogy a plakát is hirdette.

Aztán hirtelen kialudtak a fények, pergett a dob, szóltak a harsonák. Sárga fénycsík kúszott be a homokkal felszórt porondra, s a bíborvörös bársonyfüggöny mögül előlépett a porondmester. Néma csönd lett, s hosszú másodpercek teltek el, mire a tömeg észrevette a pirosan villogó

"taps" feliratot, s hangos ovációba nem kezdett. Giorgio, aki egyébként a cirkusz igazgatója is volt, jól begyakorolt arcmozdulattal húzta szét ajkait, hogy előbukkanjanak teljesen hibátlan, márványfehéren csillogó fogai. Szimpatikus biztosítási ügynök benyomását keltette, arcát nem viselte meg a drogelvonóban eltöltött fél év. "Mindannyian tudjuk, hogy miért vagyunk itt!" - kezdte halkán, árnyalatnyi texasi akcentussal. Egy külhonba szakadt hazánkfia tolmácsolta a szavait. "Végre eljött a nagy nap, hogy Leo az oroszán megküzdjön az aljasan reá támadó, nyomorult kis ugribugri rágcsáló Oszibinnel, aki egész demokráciánk, a világ, az UFO-k és a naprendszer szabadságát veszélyezteti."

Mielőtt elkezdődött a "só", hatalmas reklámtáblákat cipelő harlemi afro-amerikaiak tűntek elő a semmiből, hogy csorgó nyállal hirdessék a Mek Donaldcot, meg az F-16-osokat gyártó Lokhidet. A tömeg kezdett türelmetlen lenni, néhányan hangos füttykoncertbe kezdtek, de a Global Sekuriti, meg a genovai rohamgárdisták emberei gyorsan eltávolították a rendbontókat.

Néhány pillanattal később hangos üvöltés hallatszott, s ketrecéből kilépett Leo. Mindkét fülét vastag kötés takarta. Szemében lángolt a gyűlölet, majomvérré szomjazott. Végezni akart mindenkivel, s csak Giorgio ügyességén múlott, hogy nem ugrott neki egy dús szőrzetű hajléktalannak. Néhány pillanattal később meghozták Oszibint is, vicsorogott, miközben a tömeget meg Leot bámulta. Szemei zavartak voltak, bundája pedig csapzott. Leo egyetlen gyors mozdulattal tépte le a lábait, majd pengeéles körmeivel felhasította az apró szörgomolyag hasát. A tömeg ujjongott, s csak néhány gyerek sírta el magát, a szülők azonban jól szórakoztak. A porondmester gúnyosan mosolygott, tudta, hogy az orruknál fogva vezeti őket. Tudta, hogy ebben a pillanatban Ő az univerzum ura. A "civilizált világ" hú szolgaként hajtja meg fejét vélt, vagy valós igaza előtt...

Szalai Zsolt

Biofene

avagy a "szegény ember atombombája"

Lépfene, bioterror, WTC, Oszama bin Laden (Uszama ibn Laden), Afganisztán, bombázás, civil áldozatok. Valahogy így lehetne a legrövidebben összefoglalni az elmúlt hetek hírműsorainak fő külügyi témáit. Tekintsünk most el a merénylettől, a megtorló intézkedésektől, a - Vöröskeresztre is kiterjedő - "precíziós bombázástól", "kis, hatékonyan bevethető kommandócsapatoktól" és csak a biofegyvereket vegyük némiképp górcső alá. A média ezt már megtette mind itthon, mind külföldön, a legutolsó Anthrax-spórát is a hírverés középpontjába állítva, és mindezt meglehetősen rosszul, aminek aztán az lett az eredménye - itthon is -, hogy vicces kedvű emberkéik idejüket azzal ütötték el, hogy fehér porral töltött borítékokat küldözgettek (-nek) össze-vissza, tömeghisztériát keltve. Természetesen a biológiai fegyverektől, azok bevetésétől való félelem valós, ilyen fegyverek léteznek. "A biológiai fegyver nem más, mint kórokozó baktériumok, gombák, vírusok, rickettsiák s ezek mérgező termékeinek, vagy ezek kémiai összetevőinek szándékos előkészítése és terjesztése abból a célból, hogy halált, illetve betegséget okozzanak embernek, állatnak vagy haszonnövénynek." - írja Ian V. Hogg A fegyverek enciklopédiája c. munkájában. A kórokozók fegyverként történő alkalmazása különböző fertőző betegségeket (kolera, tífusz, vérhas, himlő, diftéria, influenza, sárgaláz, dengue-láz, tularémia, pestis, lépfene, takonykór, tetanusz, stb.) terjeszthet. A nukleáris, vegyi és biológiai fegyverek e hármast nevezik tömegpusztító fegyvereknek. Azonban a vegyi és a biológiai fegyvereket a nukleáris fegyvereknél lényegesen egyszerűbb és olcsóbb előállítani, ezért is nevezik ezeket a "szegény ember atombombájának". Mindazonáltal nem csak olyan országok rendelkez(het)nek ilyenekkel, amelyeket a "harmadik világ" kategóriába szokás sorolni, hanem fejlettebbek is.

Mondhatjuk, biofegyverek már a középkorban is léteztek és bevetésre is kerültek. (Itt most ne tejporos zacskónak álcázott borítékokat küldözgető marcona vitézekre gondoljunk.) Főleg járványok idején, várostromok alkalmával az ostromlók vagy az ostromlottak soraiban egyaránt felüthette a fejét valamilyen halálos kór - például pestis -, s ekkor az érintett fél előszeretettel hajigálta fertőzött, esetleg már erőteljesen bomlófélben lévő halottait hajítógépei segítségével az ellenség közé, a csapatok megfertőzése

céljából. Még csak a vírus- vagy baktériumtörzs kitenyésztésére sem volt szükség, a hadianyag gyakorlatilag azonnal kész volt. A huszadik században a hatékonyabb hadviselés érdekében kifejlesztettek és többször be is vetettek vegyi- és biológiai fegyvereket. Elsőként déd-, vagy inkább ükapáink lassacskán sajnos elfeledett első világháborújában vetettek be harci gázt a frontokon (1914. október 27. Neuve Chapelle, illetve 1915. január 31. Bolimov után nyugaton és keleten folyamatosan) és biológiai fegyvereket a hátszágban. (1915-től német ügynökök a hivatalosan semleges, gazdaságilag viszont egyáltalán nem úgy viselkedő Egyesült Államok New York-i kikötőjében állomásozó és az európai behajózásra váró teherhajók egyik legfőbb szállítmányát, a fegyverzet és felszerelés ekkori fő eszközét, a lóállományt fertőzték meg lépfenével.) Aztán a két világháború között az olaszok vetettek be gázt Abesszíniában, a japánok pedig biológiai és vegyi fegyvereket Mandzsúriában a kínaiak ellen. Vietnámban az Egyesült Államok Légierője használt különböző, "ártatlan"-nak titulált, igen veszélyes permetezőszereket a dzsungel irtására, amelyek aztán súlyos betegségeket okoztak embernek, állatnak, növénynek. A nyolcvanas években az irak-iráni, ún. "első öbölháború"-ban használtak az irakiak mustárgázt, előbb a kurd kisebbségen tesztelve, majd az iráni emberáradat ellen. 1995. március 20-án az Aum Sinrikja (Magasztos Igazság) nevezetű japán szekta szabadított a japán metrónálra némi szaringázt, 12 halottat és 5000 sebesültet hagyva maga után. Idén pedig fehérporos levélborítékok terjesztenek lépfenét az Egyesült Államokban, sőt lassacskán Európában is (november 1-én az egyik balti államban lépfene bukkant elő egy fehérporos borítékból). Természetesen a Világkereskedelmi Központ elleni merénylettel és most már a lépfene terjesztésével is az éppen aktuális első számú közellenséget, Uszama ibn Ladent és al-Kaida nevű csoportját gyanúsítják, bár a lépfeneteror kapcsán emlegettek már egyes szélsőséges amerikai félkatonai szervezeteket, ún. "miliciákat" is (az 1996-os oklahomai FBI-irodaház felrobbantását is egy ilyen csoport - azóta már kivégzett - tagja követte el), sőt egyes összeesküvés-elméletek szerint esetleg a CIA vagy a Moszad áll az elmúlt két hónap eseményei mögött. Akárki is a felelős, továbbra is terjed a borítékolt lépfene, bombák hullanak a "kórháznak álcázott laktanyák"-ra (© Szalai Zsolt), Afganisztánban továbbra is civilek tömege pusztul el (nem feltétlenül a bombáktól), Kaliforniában már a hidakat is féltik, a média pedig csillapíthatatlan étvágyal csámcsog a híreken. Huszonegyedik század. Szép, új világ.

Illés András

Románigazolványt magyar kolozsváriaknak???

A Kolozsváron élő magyar nemzetiségűek románigazolványt fognak kapni, hogy tudják, mi a törvény Romániában - jelentette be Gheorge Funar, a város polgármestere. Funar elmondta, hogy a román igazolvány azért készül, hogy a kolozsvári magyarokat állandóan figyelmeztesse: ők román állampolgárok, és tudniuk kell, mi a törvény. Funar közölte, hogy a románigazolványt csak magyarok fogják kapni, mivel a más nemzetiségűek lojalís román állampolgárok. Az eddigi hivatalos román álláspont szerint mindezek nem tekinthetők törvénytelennek. Erről a hírről én személyesen október 31-én értesültem. Nem lepődtem meg, sőt már vártam egy újabb "támadást". Elég régóta hallgatom ezeket a magyarelles kijelentéseket, és az utóbbi időben már csak nevetni tudok rajtuk. De nem hiszem, hogy én lennék az egyedüli, akinek ugyanez a reakciója. És az ilyen kijelentések után feltesszük a kérdést: "mi jöhet

még ezután?" Nem tudjuk. Funar eddigi cselekedetei és kijelentései gondolkodóba ejtették az embert, hogy vajon kellene-e féljünk valamitől, vagy valakiktől?? Kellene-e féljünk attól, hogy majd rajta kívül még nagyon sokan ugyanígy fognak gondolkodni? És ha igen, akkor mi lesz? Mi jöhet még? Mit találhat ki az az ember, aki a kolozsvári magyar főkonzulátusról lelopatta a magyar zászlót, majd megdicsérte a "hős" tolvajt?

Sokan vannak, akik meg akarnak győzni arról, hogy Romániában, ha úgy tetszik Erdélyben éljem le az életem. Lehet, hogy a "gödröcskéket", amelyeket az ilyen Funar-félék ásnak, ki lehet kerülgetni, de egyszer mindannyian elfáradunk. Engem ne lökjön senki félre, vagy ne "jelöljön" senki meg azért, mert székely, illetve erdélyi magyar vagyok.

Ábrahám Márta

Kollégiumi versek

Tavaszi mese

halvány tearózsaszín
Könnyű síma lágy szatén
Két szép érett mandula
csillagKént néz rám róla

oldalt egy-egy gyöngyKagyló
arányos szemrevaló
lenn kis almagerezdeK
száz gyöngyöt KeretezneK

Körül búza aranyló
tavaszKént illatozó
hús szélben hajladozó

Közepütt Kicsiny csoda
illatoK temploma
lélegzeted otthona

ím a földi édenKert
mely száz titKot s vágyat rejt

Vernyik Zénó

Pogány ima

oltalmadat kérem,
én egy, igaz szentem -
szent tüzed ég bennem,
két szemed hív engem.

lángod egyre nő,
izzó drágakő.
lángod egyre nő,
hús-vér istennő.

szívem eléd teszem,
hogy mit adsz, nem kérдем -
érted minden léptem,
érted zubog vérem.

szólj, és nincs idő,
szólj, és nincs erő,
szólj, és csak TE vagy,
szólj, és MINDEN vagy.

Vernyik Zénó

Az Üvegarcú nő

Tegnap este ült előttem ő,
A szép reményű,
karcsú testű,
Üvegarcú nő.

Üvegarcán szája mozgott,
keskeny hang dőlt belőle,
szavak voltak, amit mondott,
s a nagy semmit állították
középpontos tükörképbe.

Szép arca volt,
csinos is volt,
nem volt semmi hibája, -
mégis egy nagy vödör festék
illett volna reája.
Combját, mellét,
száját, szemét
igaz nem bámultam volna. -

De azt a nagy pampuláját
legalább befogta volna.

Álmos lettem, megéheztem,
bokámnak is annyi már,
s megszólalt a lelkem hangja:
tényleg menni kéne már.

Drága jó Istenem! Kérlek!
Üvegarcú nővel többet
ne keresztezd életem.

[De jobban óvj a tükörrarctól,
mert ha abban véletlenül
önmagamat meglátom,
ijedtemben összeesem,
s ott lelem a halálom.]

Czegledi Ádám

Láb-sztori

Kora őszi, kellemesen meleg nap volt. A fák leveleit a kissé megfakult nap sugarai melengették, miközben enyhe szellő táncoltatta őket kedvesen. Szeged a legszebb arcát mutatta, olyan volt, mintha nem is ugyanott sétálnék, ahol szinte nap, mint nap elhaladok. Utam a könyvtár előtt vitt el, pontosabban vitt volna, csak hogy a szökőkút előtt a lábam gyökeret vert az arra nem kifejezetten alkalmas betonburkolatba.

Furcsábbnál furcsább cipők megszámlálhatatlan garmadája feküdt a kövezeten egy furcsa dombot alkotva, s ezt az oda nem illő látnivalót csak még érdekesebbé tette, hogy bár apró vonásaikban különböztek, valahogy mégis mindegyik egyformának tűnt.

Azaz... ahogy közelebről megvizsgáltam a mesebeli halmot, figyelmes lettem egy varázsos pár lábbelire. Valami azt mondatta velem, hogy sehogy sem illik a többi közé. Más volt a szabása, az anyaga, egész megjelenése. Arányos, finoman ívelt alkalmatosságot tartottam a kezemben, igazi mestermunkát. Látszott rajta, hogy nem holmi futószalagról szalajtották: minden apró porcikájában egyedi darab. Anyaga a legpuhább bőr, és még a színe is valahogy más, szinte meghatározhatatlan. Ha azt mondom, valahol félúton lehet az arany és a barna között, még nem mondtam semmit. Szerettem volna magammal vinni, de a fűzője beleveszett a hatalmas kavalkádba, s nem engedte szabadjára.

Ahogy azzal foglalatostkodtam, hogy mégis eloldjam valahogy, arra lettem figyelmes, hogy valaki megveregeti a vállamat. Józsi barátom volt, aki valahogy idepottyant a térre. - Mi ez a selejt? - kérdezte. - Itt ez a millió, jobbnál-jobb cipő, s neked pont ez az ócska kell?

- Ócska? Nincs szemed?
- Éppen, hogy neked nincs. Mit akarsz ezzel az undorító, sárgásbarna, ócska műbőr takonnyal? Olyan ormótlan a szabása is, hogy nincs láb, amire illene. Légy már ésszel, ez teljesen aránytalan! Egyáltalán hogy akarod elvinni? Nem látod, hogy teljesen beleakadt ebbe a dzsuvába?

- Inkább segítenél...

Szavai csípni kezdték a szemem, mint lilahagyma a kés alatt, így zavartan szíát intettem, s tovább próbálkoztam a cipővel, de sehogy sem akart engedni a cipőhöz köldökzsinórként kötődő fűző, amely mint természetes bilincs verte láncra, s nem, sehogysem engedte. Kutatni kezdtem a táskámban, hátha találok valamit, amivel szabaddá tehetem, egy olló akadt a

kezembe, de amint érintette a fonalat, éle kicsorbult, a cipőt pedig kezdte befelé húzni az ördögi káosz. Nem tudtam mit tenni, el kellett engednem, de még ma is kiver a víz, s felébredek, ha erről álmodom, s bizony ez gyakran megesik. Nem egy éjjel ébredtem arra, hogy a földön fekszem egy fél pár cipővel a fejem alatt. Fogalmam sincs, mi volt, ami ennyire megfogott benne. lábamon, soha nem éreztem azt a finom puha bőrt. De amikor, ha csak néhány percre is, de megálltam ott, és megbűvölten néztem, mintha beszélt volna hozzám, mintha mágnes vonzott volna hozzá. Titkon abban bízom, hogy egyszer visszajön, de belül emészt a tudat: szembe kell, hogy nézzek a valósággal: az én ollóm nem tehetné szabaddá, ideje másik cipő után nézmem.

Vernyik Zénó

Keresés

(Begin: ca. 16:50, 05. 11. 2001)

Joe parázként izzó szeme megpillantotta Kathrin hálóinge alól kivillanó vállgödrét, mely erotikusan fel s alá mozgott az asszony ziháló lélegzetének ritmusára. Joe engedett szorításán, és lágyan kiengedte fürdőköpenye zsinórját, majd kezét nesztelenül csúsztatta az asszony hirtelen előbukkanó szőkés-vörös hajtincsei közé. Érzéki sóhajtás hagyta el a nő vágytól nedvesen csillogó ajkát. Diadalmas gejzirként

emelkedett egyre magasabbra Joe kőkemény, a texasi naptól háncsbarna mutatójúja. A férfi acélszürke tekintetével a nő esdeklő szemét keresve így szól: "Most már biztosak lehetünk benne, drágám, hogy ez volt az utolsó."

Szabó Péter

Rómeó és Júlia - kicsit másképp

Shakespeare Rómeó és Júliája és Vámos Miklós ötlete. Nem hangzik rosszul. Pláne akkor nem, ha hozzáképzelnünk két jónevű színészt, egy fantasztikusnak ígérkező színházi előadást és a tényt, hogy esetleg még jegyet is tudunk rá szerezni. Esetleg - mondom én -, mert az utolsó hétre már tuti minden jegy elkelt. (Még szerencse, hogy másoknak korábban eszébe jut cselekedni, mint nekem, így még épp elcsíptük a két legutolsót.)

Szóval az elhatározásunkat, hogy ha törik, ha szakad megnézzük ezt az előadást, tett követte és már ott is kószáltunk a Korzó mozi sorai között roppant figyelemmel keresve a székek közül a mieinket. Megvannak! (A fene enné meg ezeket a számozásokat!) Miután zsúfolásig telt a nézőtér, nem maradt más dolgunk, mint az előadásra koncentrálni. Rómeó és Júlia szerepe adott, értelemszerűen az elsőt Rudolf Péter, míg az utóbbit Nagy-Kálózy Eszter alakítja. De mi van a többi szereplővel? Vagy nem is lesz több szereplő? Mi? Hogy ők ketten játsszák az összes szereplőt?

Hát ez is rövidesen kiderült. Amint kialudtak a fények, megjelent a színpadon Rómeó és Júlia, akarom mondani, az őket (is) alakító két színész és ezzel kezdetét vette a darab. Hol egyikük, hol másikuk játszotta az éppen színen levő, jól kidolgozott, egyéni stílusú és karakterű szereplők egyikét-másikat, melyek "létrehozása" Shakespeare fantasztikus képzelőerejét, a megjelenítésük és színrevitelük ezen darab esetén (is) a rendező kiváló munkáját dicséri. A színpadon minden szereplő sajátos, egyéni jellemzőket kapott; ki egy szemüveget, ki egy dajkás bugyogféléit,

esetleg más hangszínt, karaktert, mimikát, mozgáskultúrát.

Poének, modern motívumok, klasszikus szerelmi történet, tragédia. Mintha semmi sem változott volna Shakespeare óta. És mégis minden kicsit maibb; mostani, élő. A miénk. Legalábbis erre az egy estére. Valamennyien egy kicsit Júliák és Rómeók lehetünk egy rövid időre. És egyszer csak azon kaptuk magunkat, hogy megindul a tömeg a kijárat felé. Vége. Verona utcácskája már csak egy álom, melyből épp az iménti tapsvihar ébresztett fel.

Komótosan ballagtunk mi is kifelé, miközben végig az járt az eszemben, hogy hol is volt az a pont, amitől kezdve már megszűnt a külvilág és nem volt előadás, csak "A" Rómeó és Júlia örökzöld szerelmi tragédiája. Egy fantasztikus színházi élmény, amihez nem kell valójában semmi más csak képzelőerő, két istenadta tehetséggel megáldott színész, egy színpadi alkalmatosság, lelkes közönség és többfunkciós jelmez (megteszi az amúgy is karakteres kapucnis felső és egy bőszárú nadrág) és máris megy minden, mint a karikacsapás...

Én személy szerint mindenkinek ajánlom; ha csak egy mód van rá, nézzétek meg, érdemes! (Zárójelben még itt a végén megjegyezném, hogy az igazán jól sikerült estét az tette még szebbé, hogy volt két lány, akik a mi utoljára megváltott - és egyébként nem egymás mellé szóló - jegyünket kicserélték az övékre, így nemcsak a darab volt emlékezetes, hanem az a felismerés is, hogy vannak még rendes emberek...)

V.B.

Kultúra az őszen

Az évente megrendezésre kerülő őszi kulturális fesztivál az idén is jobbnál jobb programokkal várta érdeklődőit, ezek közül emelnék ki kettőt, melyeken én is ott voltam.

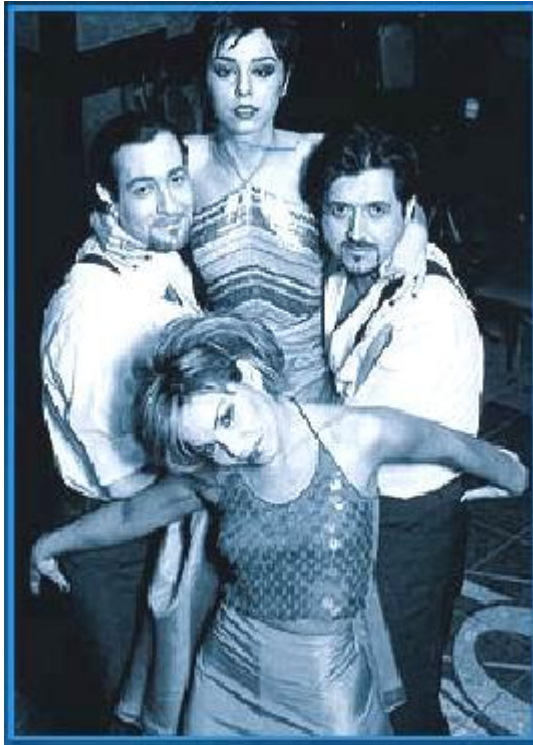
A helyszín a Bartók Béla Művelődési Központ nagyterme, október 2-án este fél hétkor. Már az ajtón is alig lehetett bejutni a sok embertől, akik mind Mácsai Pál Örkeny-estjére voltak kíváncsiak. A széksorok teljesen megteltek, de az érdeklődők még mindig jöttek, így mindenki ott ült le, illetve állt, ahol egy talpalatnyi (vagy "faralatnyi") helyet talált. Voltak, akik szó szerint a művész lábai előtt heverték, akinek egy emelvényre helyezett szék volt odakészítve. Pár perccel fél 7 után tört magának utat az érkező Mácsai Pál. Megjelenése hétköznapi volt, barna pulóvert viselt és kord nadrágot, így azt a benyomást keltette, mintha csak egyik barátunk, vagy szomszédunk ülne le közénk, és mesélné el élettörténetét.

Minden bevezető nélkül kezdte előadását, Örkeny Istvánként, születése pillanatától. A színész Mácsai észrevétlenül lényegült át a szemünk előtt az író Örkennyé, az alatt az egy óra alatt mindenki elfelejtette, hogy a kettő személye nem ugyanaz. Az egyik pillanatban még önfeledten neveltünk a házassági kudarcát megbosszulni készülő férjen (akinek ez a kísérlete is kudarcba fulladt), a következőben pedig már döbbenet és együttérzéssel hallgattuk a háború borzalmait.

A művész teljesen előadása részesévé tette nézőit, búvkörébe vonta őket, így szinte észrevétlenül repült el az az egy és negyed óra.

A végén természetesen egyöntetű tapsal köszönte meg a közönség az estét, közben távozott a teremből Mácsai Pál, de valahogy úgy tűnt, mintha nem is vele, hanem valóban Örkeny Istvánnal találkoztunk volna. Aki elmulasztotta ezt az élményt, az a legközelebb kínálkozó alkalommal próbálja pótolni, nemcsak Örkeny egyedülálló stílusa, de a színész magával ragadó előadása miatt is. A Cotton Club Singers (képünkön) neve biztosan sokak számára ismerősen cseng, és akik még szeretik is, azok biztosan ott voltak október

10-én az Ifjúsági Házban tartott koncertjükön. Vendégszereplőként a Four Fathers lépett fel, akiket nem biztos, hogy annyian ismernek, de aki hallotta őket, annak valószínűleg belepattant a szívébe. Este 7 órára volt meghirdetve a kezdés, amiből végül negyed 8 lett, ez az idő elég volt ahhoz, hogy a tolongó közönség elfoglalja a helyeket. Talán szerencsésebb lett volna, ha olyan igazi bulizós koncertet adnak, mert a számok stílusából adódóan valamint a hangulattól az embernek legszívesebben twistelni, swingelni, rokizni, stb. lett volna kedve (még ha nem is tud). Természetesen a Cotton Club kezdte a koncertet, legújabb számaikat előadva. A lányok csinosak voltak a fekete nadrágban és trikóban, a két fiú szintén feketét viselt. A számok között az együttes egyik tagja, Boldizsár folyamatosan poénok özönével árasztotta el a közönséget, melyek közül néhány (enyhe célzással) új CD-jük megvásárlására hívta fel a figyelmet, amiből valami miatt nem túl sok fogyott. A koncert első fele felfokozott hangulatban ért véget,

amit csak növelt a szünet után fellépő Four Fathers. Ők is feketébe voltak öltözve, az elegáns összehatást vidám színű nyakkendővel megbolondítva. A négy "apa" fantasztikus showt produkált, hihetetlen hangokat tudtak előcsalni a torkukból, általában zenei kíséret nélkül. Jöttek ismert számok is, amiket a közönség velük együtt énekelt, pl.: Petróleum lámpa, valószínűleg ezek is okai voltak a sikernek. A csapatnak itt is volt egy poénilag nagyon aktív tagja, aki már eleve megteremtette az alaphangulatot. Minden dalukat tapsvihar követte, ami kissé hangosabb volt, mint amivel Cottonékat jutalmaztuk előtte. Később már együtt fürdőztek a sikerben, miután közösen is elénekelték egy-két nótát, majd ismét a Cotton Clubé volt a főszerep. A végén Four Fathersék

eltűntek valahová, ekkor Boldizsár azzal nyugtatta a közönséget, hogy ők bizony már Hódmezővásárhelyen járnak. Nem hittük el. (Lehet, hogy csak a büfében ünnepelték sikerüket...) Valóban nem, pár perc lelkes próbálkozás után sikerült visszakiabálni őket a színpadra, ahonnan ismét közös énekléssel búcsúztak.

Judith

Satöbbi

Nem mondom, hogy nagyon nehéz volt összeválogatni egy programajánlót novemberre, de érzékelhető, hogy vége az Őszi Kulturális Fesztivál dömpingjének. Novemberi összeállításom legnagyobb baja mégis az, hogy sok programot ki kellett hagynom belőle, mivel technikai okokból nem volt tartható az első lapzárta és nem jelent meg a lap a tervezett időpontig. Az elkövetkezendő hetekben így is lesz azért elég lehetősége annak, aki a múzsák oltárán akarja feláldozni estéit. Nézzük hát, mit nyújtanak az égiek. Kevés a nagy név, viszont annál több a rejtőzködő kulturális csemege. A Fekete Házban például két szlovákiai kiállítás is várja látogatóit február végéig. A zsolnai Vágmente Múzeum "vendégszereplése" A szlovák drótművesség című tárlat, a Szlovák Nemzeti Galéria jóvoltából pedig XX. századi szlovák grafikusok munkáiból láthatunk válogatást. A Kass Galériában a nagy grafikus állandó kiállítása mellett most egy Kass Eszternek, a művész lányának festményeiből rendezett tárlatot is megtekinthet a nagyérdemű november 25-ig.

Szerintem a moziműsorra volt legnagyobb hatással az uborkaszegzon. Az amerikai tömegfilmek áradatában fuldoklóknak sovány vigasz a Grand Café két klasszikusa: Vittorio de Sica-tól a Csoda Milánóban és Andrzej Wajda Hamu és gyémántja. Ugyanitt november 28-án a Symposium c. folyóirat felolvasóestjére kerül sor. A Belvárosi Miniplexben november 15-21-ig játszották az egykori reklámfilmes Guy Ritchie második moziját Blöff (Snatch) címmel. Valószínűleg a többi filmszínház is hamarosan műsorára tűzi. Ha valakinek egy kis déja vu-je támad a film kapcsán, az nem véletlen. G. R. megcsinálta A ravasz, az agy...-at még egyszer, kicsit finomabban, kicsit kerekebben, kicsit több pénzből. Brad Pitt ismét nem angyalt játszik. Egy másik szívtipró, Ralph

Fiennes is látható lesz a Miniplexben, november 22-28-ig a Napfény ízében, november 29-től december 5-ig pedig az Anyeginben Liv Tylerrel (egy harmadik szívtipró). Ez utóbbit Ralph húga, Martha Fiennes rendezte. A Szote Klub Filmklubjában november 27-én Bernardo Bertolucci: Az utolsó tangó Párizsban. Vetítés után lehetőség közös elmélkedésre. A Jate Klub szokásos bulijai és koncertjei (16. Heaven Street Seven, 23. Quimby, 30. Korai Öröm - képiünkön) között a hónap egyetlen hátralévő filmes eseménye a II. Youngerground Filmfesztivál. (November 27-28.) Az amatőr filmek ünnepét ismét a Transzhumán Klub szervezi, vetítések után szóló pogózás. November 24-én az Ifjúsági Házban Bródy János ad koncertet. A ház havi ajánlója szerint "Bródy János most is ugyanaz, aki a '60-as évek végén volt." Nos, sokan talán épp emiatt fognak elmenni. Megint mások épp emiatt nem. Thália háza táján is zajlanak az események. November 29-én a Filharmónia koncertsorozat keretében Ligeti András dirigálásával Rachmaninov: Rapszódia egy Paganini-témára és Richard Strauss Imígyen szóla Zarathustra c. darabját játsszák a Nagyszínházban. Húzódarabnak szánják a november 9-én bemutatott Csárdáskirálynőt, Kálmán Imre nagyoperettjét. A prózai és az operatársulat közös produkciójában sok a vendégművész, többek között maga a rendező, Halasi Imre. November 17-én mutatják be az Országos Operafesztivál győztes előadását, Szokolay Sándor Várnász c. operáját. Ez a produkció lesz a 70 éves zeneszerző darabjának huszadik színpadra állítása. A hírek szerint modern, szürreális felfogású Kovalik Balázs rendezése, kissé le is rövidítették a művet, mely a Szegedi Kortárs Balett közreműködésével jött létre. (Végre ismét Szegeden a Szegedi Balett!) A Tantszob Galócza, Bakterház, miegymás. 'Isz tuggya má' kend, mire gondolok. Itt jegyzem meg, hogy egy hirtelen ötlettől vezérelve nemrég elindultam jegyet venni egy tárgy napi Portugál-előadásra és nem sikerült, mivel a darab még mindig telházal futott. Felcsigázott érdeklődésemmel most várhatok december közepéig, mire újra műsorra kerül. Ímé az manna, vegyétek, s leljétek benne örömtök!

bereczki

*(Az alábbi villámhírt az újság tördelése közben találtuk a Quimby együttes hivatalos honlapján: ***2001.11.19*

SAJNÁLATTAL HOZZUK A TUDOMÁSOTOKRA, HOGY A MEGHIRDETETT KONCERTEK MINDEGYIKE (A SZILVESZTER MÉG KÉRDÉSES) SÚLYOS BETEGSÉG MIATT ELMARAD! A TŰRELMETEKET ÉS MEGÉRTÉSETEKET KÉRJÜK! TISZTELETTEL: QUIMBY"

- a Szerkesztők)

"Ottó-Ottó-Ottó"

Amikor csütörtök este Pisti bejött, én amúgy is épp robbanós hangulatomban voltam, és amikor feltette azt a kérdést, hogy "Mikor is lesz egyáltalán? Vasárnap?" Akkor azt mondtam: na, ne! Hagyjuk az egészet. Amikor pénteken este megtudtam, hogy Márti nélkül fogunk felállni, vagyis hogy Matyi nem velünk, hanem ellenünk, akkor kicsit megijedtem, és elkezdtem izgulni.

Szombaton lent a pályán, a főpróba után bebizonyosodott, hogy van mitől tartanom, majd ahogy az egyszerűen terveztük, teljesen belelkesültem, és egy egészséges versenydrukkot éreztem.

Vasárnap reggel minden mást jobban akartam annál, minthogy ilyen időben kibújjak az ágyból. Aztán némi biztatásra sikerült. S most, amikor mindenkinek büszkén mutogatjuk az aranyérmeinket, akkor azt mondom, nem bántam meg. Elég nehézkesen, lassan, mondhatni kínkeservesen indult. Sajnos a Sárga villamos (nevezetű csapat) nem jelent meg. Valamikor 11 óra magasságában elkezdtek, és fél kettőre vége is lett. Nem kis meglepetés, és

ugyanakkor kissé elgondolkodtató, hogy kollégiumunk egyetlen fiúcsapatot delegált erre a délelőttre, míg a Herman Ottó (-Ottó-Ottó) kettőt. Mellettük ott voltunk mi, háromszor három néhol vidám, néhol másnapos, néhol egyszerűen a hideg miatt vacogó XX-esek.

Írok egy névsort, immár a végeredmények tükrében:

lányok:

1. Morálisan nullák: Vera, Timesz és Szityó
2. Beteg pipik: Márti, Barbi és Zsóka
3. Vörösingések: Petra, Lívi és Annamari

fiúk:

1. Temesvári Streetboys: Attis (képünkön), Dani és Robi
2. Bogyókák: Halu, Pisti, Gábor, Krisz és Figo
3. Hermann Niggers: Féreg, Reggie, Kecsó és Zsolti (Puuh)

Azért a mi fiaink csak legyűrték az eredetileg elsőszámú hermanos csapatot a másik lelkes ottózása közepette, s mikor már mindenki kellőképp megfagyott, jött egy hárompontos dobóverseny, ahol Halu rájött, hogy tud kosarazni (!) a lányoknak legalább olyan jól ment, mint a fiúknak, s amit végül egy Robi nevű hermanos fiú nyert. Aztán kellőképp megjutalmazott minket a SzervezőPisti: kaptunk sört, érmeket és Garrone-t. Csak puszit nem. Nyuszi volt!

Szilágyi Szilvia

Újra a Gellértben...

Kollégiumunk futballcsapata ebben a félévben is részt vesz a megyei teremlabdarúgó-bajnokságban. Sok az új játékos, az eredmények viszont változatlanok maradtak. Azaz ugyan egy győzelmet sikerült elcsípni rögtön a sorozat elején (a tavaly ugyancsak verhetőnek bizonyult Willbek ellen 3-0 ide, Romhányi Karesz kapusgóljával), ezután két méretes zakó következett. Mondjam azt, hogy már hozzászoktunk? Teljesen átalakult az FC Móra, talán három-négy "régik" maradt. Ez még nem is lenne baj; az már annál inkább, hogy sokan még most se tudják társaik nevét - és persze azt se, hogy hova fogja passzolni a labdát, merre fog elfutni a szélén... Ha Czipóth "Liszes" Lipi (képünkön) nem lenne, talán még gólt sem rúgnánk. Karesz pedig minden meccsen megfog legalább tíz ziccet. Úgy érzem, ők kilógnak a csapatból - felfelé. Szóval most ez a (nem éppen szívderítő) helyzet. Legyünk optimisták? Hát meg lehet éppen próbálni. De ahogy Halu mondaná: "én már ki vagyok égve"...

Tarczay Áron "megbízott szakvezető": - Bízom abban, hogy a már rutint szerzett öregek nem lesznek hűtlenek a csapathoz, mert akkor mindent újra kell kezdeni. A tavalyi gárda magjára építve az újakkal együtt talán össze lehet hozni egy masszív kis együttest. Egymeccses győzelmi szériánk valóban gyönyörű volt, de ez részben a szerencsés sorsolásnak volt köszönhető.

Céltűzésünk az ötödik hely megszerzése, ami jelentős előrelépés lenne a tavalyi évhez képest.

Halustyák Zoltán: - Azért voltam ilyen béna, mert el vagyok szokva az iramtól. Nincs összeszokva a csapat, az lehet az oka csúnya vereségünknek. Danka Balázs: - Azt hiszem, a kóli játékosállománya nem megfelelő ehhez a szinthez. A mai meccs (1-0 oda) arról szólt, hogy minél kevesebb gólt kapjunk. Nem az elkeseredettség beszél belőlem, egyszerűen nem szabad komoly eredményt várni ettől a csapattól.

Rutinunk sincs, sok a fiatal, és még nem is ismerjük igazán egymást. Ettől függetlenül jól érzem magam, és el fogok járni csütörtökönként. Pintér Lajos: - Ha csak az eredményeket nézem, az katasztrofális. De magát a játékot élvezem. Teljesen más itt focizni, mint egy kollégiumi vagy egyetemi bajnokin, sokkal többet kell futni, az ellenfelek is képzetebbek. Jó lenne, ha K. R. is részt venne a meccseken.

Varga Sziszi és Szilágyi Timesz (szurkolók): - Szeretjük a fiúkat, még ha a foci scheiße is. Bakker Robi!

Végezetül szeretnénk köszönetet mondani mindenkinek, aki csütörtök esténcént elkíséri a csapatot a Gellértbe, és szurkol, hogy ne legyen "közte tíz"!

Hraskó István

Profizmus nyalókával és Trabanttal

- A magyar futballszakma 2001 végén -

Sok víz lefolyt már a Tiszán azóta, hogy a Móra Nyúz hasábjain a magyar labdarúgás helyzetével foglalkoztam, illetve ennek kapcsán erős kritikával illetem az akkori szövetségi kapitányt. Bicskei Bertalant azóta menesztették, mert az MLSZ-ben is rájöttek végre, hogy a válogatott körül több a duma, mint a foci. (Vagy talán ők is olvasták a Móra Nyúz internetes változatát?) A mi kedves hasbeszélő Bercink meg nyilván jól elvan a végkielégítésként neki járó 20 millával, aztán meg majd csak elmegy valamilyen ázsiai vagy afrikai országba a hatalmas szakmai és pedagógiai tudását kamatoztatni. (Biztos várják már, mint a Messiást...) Szóval sok minden történt a magyar fociban az elmúlt hónapokban. Az év vége felé közeledve vegyük most kicsit szemügyre a magyar futballszakmát, az edzőket, akik olyan sok szépet-jót zengenek nekünk hetente munkáról, változásokról, eredményekről. (Ezt az írást külön szeretettel ajánlom Nádasi Gabónak, valamint a 10-es szobának. Decemberben pedig jönnek maguk a magyar profi futballisták, úgyhogy rettegjetek, fiúk!)

Megvolt már az új szövetségi kapitány választása, persze a ránk jellemző nagy felhajtással és mellébeszéléssel. Két meccsre megbízták Gellei "Átlagember" Imrét a feladattal, majd miután mindkét meccset elvesztettük, az MLSZ úgy látta, hogy igen, Gellei az ideális megoldás, és komoly ellenjelölt nélkül - de persze több hetes rákésztetés után - már 2003 végéig nevezték ki őt szövetségi kapitánynak. (Tanulság: veszíteni is tudni kell!) Heteken keresztül folyt a találgatás, hogy ki lehet majd Bicskei utódja, és senki sem akart egyértelműen kapitány lenni, majd mikor kinevezték Gelleit, hirtelen mindenki megsértődött. (Hát persze, azt a legkönnyebb!) Egervári "Ciprusihős" Sándor kijelentette, biztos volt benne, hogy nem szakmai és eredményességi szempontok alapján dönt majd az MLSZ. (És igaza van, a Dunaferr csak 4:2-re kapott ki itthon a ciprusi ellenfelétől az UEFA-kupa selejtezőjében. Mi ez a jugó 1:7-hez vagy a grúzai 1:3-hoz képest? Hát persze, Sanyi bácsi! Ehhez még csak annyit, hogy ha Egervári nem tapsikolna és pacsizgatna a kispadon minden újravárosi gól után úgy, mint egy 8 éves kisegítő gyerek, akkor talán komolyan lehetne venni a szavait. Addig azonban...) Nyilasi "Eltűntemagyarfociból" Tibor is rettenetesen megsértődött. Jaj, de nagyon megsértődött a Tibi! Mert

ő annyit, de annyit tett le eddig edzőként az asztalra! Szóval mindenki mindenkire megsértődött, ahogy ez szokás erre felé. De ne sopánkodjunk, örüljünk inkább annak, hogy sok kiváló (ön)jelölt közül dönthetett az MLSZ vezetősége! A magyar futballszakmában ezek szerint minden rendben. Mezey "Prolicenc" György, a magyar futballpápa például éberen őrködik az utánpótlás-nevelés felett. (A bibi csak az, hogy mióta az eszemet tudom, ő szövegel az utánpótlás-nevelés fontosságáról, de eddig mintha semmi kézzelfogható nem történt volna ebben a kérdésben...) Mezey "0:6" György azt is kijelentette, hogy ő bizony nem vállal edzősködést itthon, ebben a "kupiban". (Nos igen, a kupi... Már több mint 10 éve ez a Mezey-féle banda próbálja megszüntetni ezt a bizonyos kupit. Én alapjában véve helyeslem, hogy az rakjon rendet maga után, aki a disznóolat csinálta, de most már azt mondom, hogy inkább takarítókat /romeltakarítókat?/ kellene hívni, és el kellene küldeni azokat, akik rendrakás címén is csak mocskot csinálnak!) És Mezey "Savanyúcukor" Gyuri bácsi irányítja a honi edzőképzést is. (Na ja, ki más is irányíthatná?) Ezzel kapcsolatban megtudhattuk tőle, hogy az ő vezetése alatt működő ún. Pro-licenc-képzés úgy viszonyul a TF edzőképzéséhez, mint a Porsche a

Trabanthoz. (Gyuri bácsi, most sírjak vagy nevessek? Na mindegy, legyen igaza! A magyar focinak most tényleg szüksége lenne egy villámgyors autóra, hogy utolérje az európai középmozonyt. Ahogy Michael Knight mondaná: "Kitt, ide hozzám!") Szóval a szakma háza táján minden rendben. Ugyanazok a jól ismert arcok edzősködnének a profi csapatoknál, mint eddig. Kiváló kapcsolatrendszer, hatalmas pénzek - új edzőnek szinte lehetetlen kívülről bekerülnie ebbe a körforgásba. A régiek azonban folyamatosan bizonyítanak. Szerencsére akad még egy-két vidéki csapat az NB I-ben, bár Varga "Összeférhetetlen" Zoltán újabb csapatot vert szét, és áldozata ezúttal a Győr volt. Varga "Elestemvagyösszeverték?" Zoltán szerint a közeg a hibás, ő egy nyugati típusú zseni, de mindenki ellene dolgozik. És amúgy is, túl nagy itt a kupi, nem lehet hamar eredményeket elérni. (Tudom, hogy Vargát sokan szeretik, de én nem tudok hinni neki - sem.) Reszeli Soós "Idegbeteg" István is mindig hozza önmagát, hol a csapat kapusát inzultálja egy kapott gól után, hol a negyedik játékevetőt "oktatja" szóval és tettekkel. Heves cimborája, Várhidi "Szinténidegbeteg" Péter az Üllői úti székházat és az

öltözőt újtotta fel egy kicsit a nyáron, új üvegezést "javasolt" például az öltözőajtónak, hogy a régi ne csúfítsa tovább a folyosót. Bár ez a történet nem ilyen egyszerű, hiszen később Pomper "Mindigigazatmondok" Tibor magára vállalta az ajtó betörését, illetve magyarázata szerint a nagy szélben az ajtó "nekiment" a térdének. (Ismerem én is az ilyen nagy szélviharokat. Előfordult régen nagy téli szélviharok esetén, hogy egy-két ablak nekiment az én hógolyóimnak...) Na mindegy, a Videoton legalább jól szerepel a bajnokságban, nem úgy, mint a Sopron vagy a Győr.

Tovább tart a Pajkos-mágia Debrecenben, a nyalókás mester szakmai kvalitásairól már Bordeaux-ban is ódákat zengenek. S hogy Debrecenben a "szakmaiság" milyen magas fokon áll, azt bizonyította Pajkos "Röffröf" Jánosnak egyik tavalyi nyilatkozata is, melyet az MTK ellen idegenben 1:0-ra megnyert meccs után adott. (Ez az egyik idej kedvencem!) Így kezdte a mágus: "Szerencsére annak ellenére is sikerült győznünk, hogy ..." És itt az ember valami hasonló folytatást várna: "... hogy a stabil kezdőcsapatból 2 játékos az MTK kölcsönjátékosa, így ma nem léphetek pályára", vagy "... aranykezü kapusunk, legkeményebb bekkünk, tévedhetetlen csatárunk három sárga lap, illetve combközépbelsőhajlítófeszítőszalag-izomzata húzódásának gyanúja miatt nem szerepelhetett", esetleg "XY sporttárs már megint érezhetően ellenünk fúj, ráadásul játékosaim szerint ittas állapotban bíraskodott" stb. Igen, ez lenne normális esetben. De itt nem normális esetről van szó, hanem mágiáról, mégpedig Pajkos-mágiáról.

Mert Pajkos "Megintfelszedtempárkilót" János ezt mondta: "Szerencsére annak ellenére is sikerült győznünk, hogy a buszban felejtettem a nyalókáimat." (Fekete macska, patkó, plüssmacik stb. Itt tartunk. Talán nem véletlenül. Magyar futballszakma 2001.) Szóval keleten a helyzet változatlan, de az Budapesten is. Újpesten Bozóky "Felcsöveltpartjelző" Imre MLSZ-elnök felavatta az új stadiont, "a magyar labdarúgás új ékszerdobozát", mégpedig két-három olyan mondattal, amilyeneket Tasnádi Dani barátom rögtönöz a Tóthban "szobabuli" alkalmával egy korsó sör mellett. (Tasnádi for president!) Kisteleki "Maffiózó" István folyton sír, hogy gyenge az újpesti csapat, de ha nem húzná annyira a szemébe a kötött sapkáját, talán látná, hogy ez az ő hibája is. Komjátí "Hovalettahajam?" András visszatalált a Fáy utcába, de jelenleg úgy tűnik, hogy a Vasason nem segít a Malac-mágia. Bognár "Mégnebiztosahogybajnokokleszünk" György, az MTK mestere viszont szintén megsértődött. Ő nem - csupán - a szövetségi kapitány választásakor az MLSZ-re, hanem a Nemzeti Sportra is. Mégpedig azért, mert teret adtak egy véleménynek, mely szerint az egész magyar profi futball egy nagy rakás semmi, szét kellene verni az egészszet. Na, ezen Bognár "Antitáentum" Gyuri úgy felhúzta magát, hogy egy darabig nem nyilatkozott a sportnapilapnak. (Szörnyű, ínséges idők voltak ezek, alig bírtam meglenni Bognár magvas gondolatai nélkül...) Majd miután az újság "önkritikát gyakorolt", Bognár nagy kegyesen megbocsátott, és azóta újra hajlandó nyilatkozni. Az NS pedig ezt követően lehozott egy majdnem egy oldalas cikket az MTK-ról, ami kb. azt a címet viselte, hogy "Ahol jó a szakember, ott jó a csapat is". Ez az egész így azért nagyon undorító, és nagyon büzlik. Azt

hiszem, a Nemzeti Sport - ilyen cikkei miatt - a magyar labdarúgás egyik fő sírásója... Maradva a Várszegi-birodalomnál, Csank "Neeemúgyvanaz" János (képünkön - NEM a trabant) tovább "boldogítja" a Fradi-drukkereket csapatával. Csank "1:12" János képes 7-8 védekező szellemű játékost beállítani a csapatba, és kikérni magának, hogy ők csak a védekezéssel törődnek. Miközben milliókat rak zsebre (és persze játékosai is) a nagy büdös semmiért, nem szégyelli a magyar profi labdarúgás fő gondjának a pénzhiányt megjelölni. Azt hiszem, nem vagyok egyedül, és sokan vannak már (ráadásul nemcsak zöld-fehérek), akiknek elégük van Csank "Pampalini" János szövegéből és "remek" szakmai munkájából, és elküldenék őt egy hosszú afrikai vadászatra - mondjuk Bicskeivel, Mezeyvel, Garami "Széhlálmos" Józseffel, Mészöly "B...megak...anyádak...életbe" Kálmánnal és hasonszörű társaikkal együtt, akik már évek (évtizedek?) óta folyamatosan "újtják" meg a magyar focit...

És mehetne velük Afrikába - vadászni és focititkokat ellesni - az egész MLSZ, és az egész Liga, Muszbek "Topspeed" Mihállal az élen, aki ha olyan lassan is gondolkodik, ahogy beszél, akkor löttek itt bármiféle megújulásnak.

Kis foci nagy jövővel? (Kis edzők nagy erszénnyel?)

(Muszbekről inkább a Trabant jut az ember eszébe, és nem a Porsche.) Mert túl sok a szöveg, és kevés a tett! De nem kell itt semmit agyonmagyarázni! Mert igaza van Ebedli Ferencnek (tőle származik a másik kedvenc 2001-es nyilatkozatom). Ebedli azt mondta tavasszal, a Tatabánya sokadik súlyos veresége után, mikor a rádióriporter a csapatot sújtó balszerencse-sorozatáról kérdezte: "Nem kell itt semmit túlmisztifikálni. Vagy tők futbalozni, vagy nem!" És tényleg ennyi az egész...

Pintér Lajos

Futball a terror árnyékában

Kogler, Kirchler, Ibetsberger, Hörtnagl, Glieder, Hiden, Mayrleb, Neukirchner, Kühbauer. Kilenc osztrák futballista. Nevük talán még a sportágot megszállottan figyelemmel kísérők számára sem nagyon ismerős. Pedig érdekes történet az övék. A sorsolás szeszélye folytán a 7. számú európai csoportban az utolsó, ki-ki meccsen dönt el, hogy Ausztria vagy Izrael futballválogatottja küzdhet tovább a jövő évi világbajnokságon való részvételért. A találkozóra eredetileg október 7-én került volna sor. Ugyan az osztrák szövetség beadványban kérte a FIFA-t, hogy a feszült izraeli - palesztin viszonyra és a folyamatos terrorista fenyegetésekre tekintettel halasszák el a mérkőzést, ám a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség egy ideig kitartott az időpont mellett, mondván, "alaposan elemezték a helyzetet, s eroteljesebb biztonsági rendszabályok foganatosítására hívták fel a rendezők figyelmét". Jasszer Arafat, a palesztinok vezetője pedig személyes üzenetet intézett Thomas Klestil osztrák köztársasági elnökhöz, és biztosította, egyetlen osztráknak sem esik bántódása. Aztán október 4-én, fedélzetén 66 utassal és 12 fős személyzettel a Fekete-tengerbe zuhant az orosz Szibéria légitársaság Tu-154-es típusú repülőgépe. A Tel-Avivból indult járaton többségében izraeli állampolgárok utaztak. A zsidó állam közlekedési minisztere kijelentette, hogy Izrael terrortámadásként kezeli a gép tragédiáját (később az ukránok elismerték, hogy egy hadgyakorlatuk során eltévedt rakétájuk okozta a katasztrófát). Ekkor már a FIFA is lépett, és elhalasztotta a mérkőzést - három héttel későbbre.

Az ukrán rakétáknak még egy Tu-154b sem állhat ellen...

A feszültségek azonban továbbra sem csillapodtak. Valószínűleg izraeli mesterlövészek meggyilkolták a szélsőséges palesztin szervezet, a Hamasz egyik vezetőjét. Három nap múlva Izrael idegenforgalmi minisztere is halott volt, a merényletet a Népi Front Palesztina Felszabadításáért elnevezésű radikális szervezet vállalta. Közben zajlik Afganisztán bombázása. Oszamáék újabb terrortámadásokkal fenyegettek. Neukirchner és társai úgy döntöttek, hogy a bizonytalanság, a véres események miatt nem utaznak ki Tel-Avivba. Lehet-e őket ezért hibáztatni? Úgy gondolom, nem. Épp ezért érthetetlennek tűnik számomra az osztrák szövetségi kapitány, Otto Baric döntése, aki kijelentette, hogy a továbbiakban nem számít azokra, akik nem mertek pályára lépni Izraelben. Fontosabb lehet-e a címeres mez viselete, mint a testi épség kockáztatása? Bár szerencsére nem történt semmi atrocitás, nem lehetett teljes biztonsággal kizárni a lehetőségét akármilyen terrorista-támadásnak. Furcsán hangozhat, de bátorságra volt szüksége annak, aki vállalta ezt a mérkőzést. Kogler, Kirchler, Ibetsberger, Hörtnagl, Glieder, Hiden, Mayrleb, Neukirchner, Kühbauer. Nem tudom, miként döntöttem volna a helyükben. Mint ahogy nem tudom, mit tennék annak a számos más sportolónak a helyében, akik hasonló választás elé kerülnek. De egyvalami biztos: ilyenkor mindig a sport szenved vereséget.

Hraskó István

Vörösödik az ég alja...

Bármilyen meglepő a fenti idézettel (ha valaki nem tudná ez egy magyar népdal kezdő sora) nem az elmúlt hétvégéről szeretnék írni - amit egy erdélyi falucskában töltöttem egy lakodalomban -, hanem az idei év Forma-1-es szezonját szeretném értékelni, elemezni.

A rövid - de annál komolytalanabb - bevezető után rögtön azzal kezdeném, hogy a cím azért mégiscsak megállja a helyét. Ha csak azt nézzük, hogy az idei év 17 versenyéből Michael Schumacher kilencet megnyert, akkor ez már sokat elárul a Ferrari csapat fölényéről 2001-ben. Márpedig három dolognak igazán vörös a színe a világon: a vérnek, a Ferrarinak és a kommunizmusnak.

Rejtvény: melyik Forma-1 pilóta látható a képen édesapjával?

Tehát, ha egy mondattal kellene jellemezni ezt az évet a Forma-1 szemszögéből, akkor ezt valahogy így lehetne: a 2001. évi Forma-1-es világbajnokságot mind egyéniben Michael Schumacher, mind pedig csapatban a Ferrari elsőpró fölényrel nyerte. Mégsem volt azért unalmas ez az év. Voltak azért ellenfelei is a "vörösök" egyes számú pilótájának.

Tulajdonképpen négy részre lehetne bontani a szezont. Ausztráliában és Malajziában Schumacher két sima

győzelemmel kezdett és megdöbbentő volt a Ferrarik fölénye. Úgy verték meg az egész mezőnyt, ahogy akarták. Braziliától Monacóig azonban a McLaren felvette az eldobott kesztyűt, és komoly riválisként jelentették be igényüket a világbajnoki címekre. Az csak a balszerencsájüknek köszönhető, hogy Coulthard mellett Schumacher is újabb két győzelemmel gazdagodott. A következő öt versenyen - a már San Marinóban diadalmaskodó Ralf Schumacher vezérletével - a Williams istálló lépett elő fő vetélytársnak a Ferrari számára. Ebben a szakaszban a két kerpeni fivér egyaránt két-két győzelmet aratott, és az elég rossz évet kifogó Hakkinennek is sikerült megszereznie 2001-es első nagydíj győzelmét. Ekkor azonban Michael Schumacher már tetemes előnnyel vezetette a világbajnoki összesítést és a Magyar Nagydíjon meg is szerezte élete negyedik egyéni világbajnoki címét. Hazánk versenytől kezdve ismét a Ferrarik domináltak a futamokon. Az azonban mindenképpen említésre méltó, hogy a már korábban is brillírozó, újonc Montoya megszerezte élete első futam győzelmét Monzában. Hakkinen is nyert még egy futamot Amerikában, de az utolsó versenyt ismét Michael Schumacher neve fémjelezte. Ez pedig nem túl jó előjel a nem Ferrari-drukkereknek a következő szezont illetően.

De azért nem valószínű, hogy a 2002-es Forma-1-es szezon unalomba fulladna. Többek szerint Montoya lehet Michael Schumacher legnagyobb ellenfele az egyre gyorsabb Williams volánjánál. Mások a Hakkinen visszavonulása után biztos kedvezményezett Coulthardot tartják a jövő év esélyesének. Megint mások testvérharcot remélnék 2002-ben. Azt azonban még maguk az érintettek sem tudják, hogy mit hoz a jövő.

Egy biztos: jövőre sem maradunk versenyek és izgalmak nélkül. Addig pedig maradnak a csapatok bemutatói és a tesztelések eredményei vigasztalásul a Forma-1-et szeretőknél.

-hon-

REJTVÉNY!

E havi rejtvényünk feladványát a fenti kép alatt olvashatjátok. Megfejtéseitek 2001. december 10-ig adhatjátok le a 6. szobában Vernyik Zénónál. Nyereményetek egy kétszemélyes belépő a Grand Café egy filmjére.

Előző számunkban megjelent rejtvényünk helyes megfejtése:

**"Festik Cupidót szárnyal,
de vakon
elméje van, s balul ítél vele,
szárny szem nélküli
ez a hóbort jele."
(William Shakespeare: Szentivánéji álom)**

15 db helyes megfejtés érkezett, a kétszemélyes színházbelépőt Mészáros Orsolya (36. szoba) nyerte. Gratulálunk!

(Az itt következő történet szereplői a képzelet szüleményei. A valósággal való esetleges egyezés a véletlen műve.)

(web -)

Jenő visszatér

Emberek! Hallottátok a hírt? Jenő ki lesz rúgva. Mire eljő a május, Jenő széke már üresen fog állni. Ezt nem én mondom, ezt biz O.V. mondta, november 14-én, úgy 21.07. tájékán, élőben, egyenesben, bele Jenő arcába. "Én ott leszek majd az Üllői úti avatón, de hogy Ön ott lesz-e, azt már nem tudom" - mondja O. V., mire Jenő vidáman kuncog magában, "he-he-he, milyen vicces tetszik lenni az elnök úr, értem én a tréfát. Tudom én, vicc az egész, engem kirúgni, aki már több mint 25 éve, több mint ezer meccset, több, mint tízezer adást, nem azt, nem lehet, bár ezt azért mégsem kellene éloben, igaz, miért is ne, úgymint megmutatom én, hogy velem nem lehet csak úgy, engem nem lehet nyilvánosan, hárommillió ember előtt teljesen hülyére, nem lehet ilyenekkel csak úgy zavarba, nem, én nem vagyok az a fajta. Még ha igaz is lenne, ha a legkisebb valószínűsége is lenne, hogy Ön, mint... engem, mint..., szóval, akkor, akkor a nép felemelé hangját és megmutatá irtóztató erejét." (...)

Így morfondírozott magában Jenő, s már látta is, ahogy egy láthatatlan, idegbeteg kéz kitépkedi a naptárból a lapokat, mígnem május 18-án, reggel 8.45-kor ott áll ama bizonyos ajtó előtt, a levegőben frissen kifőtt feketekávé illata terjeng, a félig elhúzott függöny mögül besütő nap bal fül-jobb boka irányban kettészeli alakját, aztán egyszer csak nyílik az ajtó, s Jenő érzi, ahogy egy sima tapintású, tenyérszerű nagyságú könyvet nyomnak a bal kezébe, majd egy érdes férfikéz erőteljesen megmarkolja jobbát és egy rekedt hang gépiesen további sikereket kíván. Jenő megfordul, aztán lassan, nagyon lassan elindul, ki az ajtón, ki a kapun, ki a TV-ből, ki a világból. A legalsó lépcsőfokon megáll, a távolban biztatón megcsillan a Duna, már épp lépésre emelné a lábát, amikor...(...) A tömeg beborítja az egész Szabadság teret. Kürtök, tülkök és trombiták, táblák, plakátok és transzparenszek. "Jenő, ne menj el", "Jenő, veled vagyunk", "Jenő, tied a jövő", és Jenő nem hiszi, egyszerűen nem bírja

felfogni, hogy itt, ennyien és csak érte. Aztán a tömegeből elolóp egy kopaszodó, groteszk arcú, bal szeme alatt sebhelyes, zöld kabátos, százötvenes férfi, kézenfogja a százkilencvenes Jenőt és atyáskodóan, mint egy ártatlan gyermeket, felvezeti a sebteben eszkábált égerfa emelvényre, hogy mindenki lássa, hogy mindenki hallja. Néhány pillanatig vihar előtti csend, aztán tízezer torokból elötör az üvöltés, az állati, brutális üvöltés, hogy bármit, bármit elvehettek tőlünk, de őt, a Jenőt soha, mert ő a miénk, csak a miénk. És ekkor, ebben a szent pillanatban Jenő lehanyatlik, kezébe temeti a fejét, és egyszerre kiszabadul belőle ötvenvalahány év minden félelme, minden elfojtott szorongása, minden lappangó feszültsége. Jenő csak sír, mint egy kétéves gyermek, mert a saját bőrén érzi, mert megcáfolhatatlanul tudja, hogy ezek mind csak érte jöttek ki, ezek mind csak azért bumliztak ide, mert

egyszerűen szeretik. Aztán lassan, lassan, a sírás okozta megkönnyebbülés tisztító erejét érezve, sós könnyeit nyeltesve ráeszmél, ki is ő valójában, mi a fenét is akart egész életében, emlékezetében visszamegy 1995 őszeig, újra ott kuporog a zürichi stadion dugig telt lelátójának legfelső sorában, és látja, ahogy Vincze Ottó hülyét csinál a komplett svájci védelemből, aztán egy lövőcsellel elfekteti a kapust, és újból hallja magát üvöltöni a mikrofonba, "Emberek, emberek, hát láttatok már ilyet?", újból hallja az eksztázistól el-elcsukló hangját és újra érzi benne azt a szenvedélyt, azt a bódítót, felülmúlhatatlan szenvedélyt, amely átélésére mindig is vágyott. S most, ahogy végignézi a tömeget, ahogy végigfuttatja tekintetét a felé nyújtózó kezek erdején, megint végigfut a hátgerincén a jól ismert borsódzás. Közben jobb kezének egy suta mozdulatával megtörli maszatos arcát, s alig kivehetően, hogy más meg ne hallja, gügyögi magá elé: "Mégvagy, haver, mégvagy, semmi baj, csak ne sírj. Ne félj, többé nem engedlek el."

web

Kohász leszek, messze megyek?

- Mi ez, barátom?
- Egy ajtó, úgy látom. Ráadásul zárva vagyon. Nem kicsit, nagyon. Közben az agyam eldobom. Vajh, az asszistens hölgy elgondolkodott-e a fagyon, ami minden reggel vág nyakon, mikor a tüdőgyuszit kapom, jégtömbként vacogva hallgatagon... Nem, nem vagyok normális, tudom: egyre azon gondolkodom, miért e két név a falon, ha senki nincs, ki velem szóba álljon, s az én papíromra várjon a hön szeretett Kulturális Osztályon, s én, mint majom, lógok a csilláron.

Mert csillár az vagyon, meg vörös szőnyeg a padlózaton, mosoly az arcokon, és persze botrány szinte minden második napon: professzor Miskolcon, néhavolt újság romjai a szemétdombon, propaganda magas fokon, gettóépítés, de a hozzáértés, az hol vagyon? S a vagyon, az vajon hol vagyon? Óh, meleg víz, nem te vagy a bajom, takarékoskodjunk a húson, ha kell, a lelkem odaadom, de miért, miért e borzadalom? Hát hiába minden mozgalom, szorgalom, forradalom, sokadalom?
- Fázom. Rakjunk végre tüzet, barátom.

Vernyik Zénó

Nagy utazás...

Ha részeg, vagy kicsit "érdekes" ember van 10 négyzetkilométeres körzetben, az engem biztosan megtalál, és társalgást kezdeményez. Így volt ez akkor is, amikor Szegedre utaztam felvételizni az angol szakomra.

Mivel a vasútállomástól elég messze lakom, és ritkán járnak a buszok, kénytelen voltam egy órával a vonat indulása előtt odamenni. Leültem a váróteremben, s Kerouac Úton c. regényét olvastam. Épp kezdtem volna belefeledkezni, amikor odajött hozzám egy fickó, és megkérdezte, milyen vonatra várok. Megadtam neki a kért információt, majd olvastam volna tovább, de ő nem hagyta. Bemutatkozott, s mondta, hogy ő Pestre indult, de mivel a vonata 3 órát késik, inkább eljön velem Kecskemétre. Néztem egy nagyot, de aztán azt gondoltam, mindenki azt csinál, amit akar, nem? Szóval beszélgettünk - gyenge jellem vagyok, nem vagyok képes elutasítani senkit, aki beszélgetni akar velem, főleg nem egy ismerőst (mert hiszen már nem volt idegen....) Azt mondta, pszichiáter (bár inkább pszichopatának nézett ki). Na, gondoltam, helyben vagyunk, ez itt percekben belül elkezd engem analizálni, és akkor nem úszom meg, hogy szembesüljek saját magammal. Elkezdett mesélni, hogy ő, meg néhány kollégája VIII. Henrik feleségeinek és azok udvarhölgyeinek a halálát kutatja, és nagyon érdekes megállapításokra jutottak. Szoktak járni előadásokat tartani (kizárólag nőknek!), ahol kielemezik, hogy az adott hölgy milyen áldozat lett volna.

Eddig jutott el a mesélésben, mert megérkezett a vonat. Felszálltunk, én próbáltam egy olyan fülkét keresni, amiben vannak, de végül is ő nyert, és egy üresbe ültünk.

Ott folytatta. Ötféle halálnem közül az egyik az volt, hogy a gégénéél metszették el az illető hölgy torkát. Mikor ezt ecsetelte, szó nélkül odakapott a nyakamhoz, és elkezdett vizsgálgatni. Sokszor nyúlt oda, én meg féltem, hogy ez itt a vég, még senki nem ült le mellénk, ez Kecskemétiig engem szépen meg fog gyilkolni. Persze ellenkezni abban a pillanatban nem volt erőm a meglepetéstől. Aztán nem szóltam semmit, csak nagyon csúnyán néztem rá, és vette a lapot. Azt még megkérdezte, milyen színű ruhában lennék a kivégzésem, az én agyam meg újra elkezdett zakatolni, hogy aha! Van nála egy bőrönd, biztos abban vannak a ruhák, most már tuti, hogy nem úszom meg, valami vadat kéne mondani, az hátha nincs nála.

- Nem feltétlenül kell választani, ha nem megy. Vannak nők, akik meztelenül szeretnék.
Pánik indul. Szerencsére pont akkor beült hozzánk egy fiatalember, így a pszichiáter-pata hanyagolta a témát, és új vizekre evezett. Már Kecskemét közelében jártunk, így csak azt tudatta velem, hogy volt már mélypontja az életemnek (nahát!). Tanácsokkal is ellátott: ne legyek öngyilkos (ja, mert azt ő akarja elvégezni), és akármennyire el vagyok keseredve, ne forduljak drogokhoz. Aztán kölcsönösen "örültünk, hogy megismerkedtünk", és kapcsolatunk mélyeséges bánatomra zátonyra futott

-sika-

A szabadság két arca

avagy "az éremnek két oldala van"

Október 19-én hosszú ittlétem után végre felülhettem a vonatra, mely hazáig robogtatott engem. Utazásom nem volt annyira kalandos, de volt rá példa, akinek az volt. Cikkem hősei, főszereplői három kisfiú. A nevüket nem tudom, de nem is ez a fontos. Ez a három gyerek testvér volt. A legidősebb köztük még nem volt 12 éves.

Már egy jó ideje utaztam, mikor - körülbelül Váradot elhagyva - egy piszkos gyerek nyújtotta be a kezét a fülkénkbe és román nyelven kéregetni kezdett. Miután süket fülekre talált, továbbállt. Később kimentem egy kicsit a folyósóra álldogálni, a hosszú üldögélés után. Három kisfiú állt nem messze tőlem. Az egyikük volt a kéregető. Arra figyeltem fel, hogy magyarul beszélgetnek egymással. Kérdezősködni kezdtem. Kiderült, hogy egy városban, sőt egy negyedben lakunk. A szüleit megbüntették négymillió lejre, ez körülbelül 40000 Ft-nak megfelelő összeg. Hogy miért? A gyerekek felültek a vonatra és elmentek Váradra, elvégre "csak" 8 órai vonatkozás a lakhelyüktől. De nem először csinálják ezt. A legnagyobbik lelkesen vallotta be nekem, hogy már többször bejárták Románia összes nagy városát vonattal. Nekik ez nagy buli, ez a nagybetűs SZABADSÁG. Azt is megtudtam, hogy Váradon egy napot tartózkodtak, és előző este jól berúgtak, aztán elcsípték őket a zsaruk, és most "hazapostázták". Ők mindezen mosolyogtak, engem meg a szédülés környékezett. Nem arról van szó, hogy azt gondoltam volna, ilyen csak a filmekben van, és mintha megszólalna valaki a semmiből, hogy: Isten hozott a valódi világban, hanem egyszerűen minden ember ledöbben, mikor személyesen szembekerül egy ilyen esettel. Lehet az a századik személyes "élménye", vagy - akárcsak az én esetemben - az első, akkor is ledöbben. Persze, ha ő maga nincs ilyen helyzetben.

Szabadság??? De milyen szabadság? Vagy a szabadság melyik oldala??? Két oldala van!!! Az egyik oldalát csak a gyerekek látják, és én azt mondom, hogy ez a rózsaszín oldala. A másik oldal az, amit én látok. Az a fekete oldal. Könnyű olyan perspektívából nézni az életet, hogy az éremnek csak az egyik oldalát látjuk. Ébredés, gyerekek: "az éremnek két oldala van". Ahogy a ti szabadságotoknak is. Nektek kell ezt megérteni, de akkor már túl késő lesz. Már lopnak, isznak, tekeregnek, és nem járnak iskolába. A szabadság rózsaszínű oldala, mint egy lepel, eltakarja a fontosabb dolgokat. A szülőre vár a feladat, hogy "rendet rakjon", ja és a csekket is befizesse. Hol a szülő??? Kicsit furcsa, hogy a szülő nem vezet be különféle óvintézkedéseket a gyerekei "kalandtúráinak" megfékezésére!

Én naiv, még mondtam magamban, hogy reggel majd megfigyelem azt az ideges szülőt és szegényt már sajnáltam is kicsit. Reggel 12 óra utazás után, az ember léptei lassúak... és megérkeztünk. Már szálltunk volna le, amikor megpillantottam a fülkében az alvó gyerekeket. Gépiesen felráztam őket, hogy megérkeztünk, ITTHON vagyunk és le kell szállni. Leszállok.

A peronon néhány szülő a reggeli fagyos hidegben köszönti rokonát, ismerőst. A vonat ablakján keresztül megpillantom a három gyereket. A vonat elindul. Egyedül maradok az állomáson. A vonat sípol, jelzi, hogy elhagyta Csíkszeredát. A szülőnek mindegy, és a gyerekek is. Az előzőt MÁR, az utóbbit MÉG nem érdekli. Így nagyon keserű a szabadság és nem is ígér semmit, de azt megmutatja, hogy ne feledjük: "az éremnek két oldala van".

Ábrahám Márta

Szekciók akcióban

avagy egyperces mese Orwell után szabadon

Jenő kilépett kevélydörögdi villája kapuján és elindult az előkelő palotákkal szegélyezett úton. Jenő csak nemrégiben tűnt fel ezen a környéken. Korábban a város túlsó végében lakott egy másfélszobás lakótelepi lakásban. Hogy hogy került onnan Kevélydörögdi legelőkelőbb negyedébe, máig rejtély. Jenő mindig pedáns külsővel járt-kelt az utcán, émelítő bájvigyort lövellve a szembejövőkre. Jenőre a kevélydörögdiiek többsége rá se hederített. Egészen addig a bizonyos napig. Egy szép őszi napon ugyanis kihirdették: választásokat tartanak Kevélydörögdon. Mindenkit meglepett, hogy a polgármester, akit az egész város szeretett, nem száll versenybe. Jenőről azonban kiderült, hogy politikusi ambíciókat dédelget... Elkezdődött a választási kampány. Jenő plakátjai beborították a várost. Sőt, bekopogtatott minden házba, minden lakásba, hogy saját magát népszerűsítse. És

sikerült neki! Képviselő lett. Kispolgári bürokrata hajlamait azonban nem tudta legyőzni. Jenő megindító, minden részletre kiterjedő memoárokat (ha csipkelődve fogalmaznánk: kisregényeket) írt a képviselőtestületi ülésekről - utánozhatatlanul mulatságos stílusban. Az alig néhány tagú testület Jenő javaslatára csakhamar megszámlálhatatlan szekciót hozott létre saját tagjaiból. Ahogy Jenő mondta, a személyes felelőtlenség miatt. Ő maga a "Hol tisztítsuk cipőnket?" és a "Nyakatekert mondatok kitalálói" szekciókban vállalt jelentős szerepet.

Jenő csakhamar még magasabbra tört. Többen látták, hogy gyakran országgyűlési képviselőkkel golfozik. Ezzel egy időben még elegánsabb lett (kezdett egy kinyalt mézesbödönre hasonlítani...), a járókelők pedig egyre szélesebb bájvigyoraiban gyönyörködhetek. Kevélydörögdi polgárai fényes politikai karriert jósoltak

Jenőnek. De a lendületes kezdetet szomorú vég
követte: Jenő korrupciós botrányba keveredett egy
hűtőgépeket gyártó cég miatt... **Sulyok Izabella**

Kóla, Cohen, kula

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Móra Ferencről nevezett kollégium. Vala néki egy kollégiumi újságja, és két elvetemült embere, akik már harmadik éjszaka annyira nem tudtak mit kezdeni magukkal, hogy idejüket a kollégiumi újság készítésével töltötték. Történetesen annyira frissek valának, hogy ha nem találtak volna egy Leonard Cohen cédét, hótziher, hogy reggel igazgatónő két horkoló mórast talált volna az irodájában. (Persze azért a kóla, amit Pap tördelőszerkesztő úrtól vettek - utólagos engedelmeivel - kölcsön, szintén jótékonyan hatott rájuk.) Aztán úgy hajnali öt óra tájban már agyonra hallgatták Cohent, így került sor egy máig felejthetetlen tapasztalásra: bizony, a zene az hatással van még az ő lelkekre is, mert egy bizonyos "Füredi mólónál" játszódó szám gyorsan leverte a lábáról mindkét zombit, s úgy határoztak, egy rövid kitérő után visszatérnek kriptáikba. Minden rendben is lett volna, csak éppen azzal a bizonyos kitérővel volt egy "kis" bibi. Szóval, amint

beléptek az első emeleti vécének nevezett helyiségbe, erős szag csapta meg az ő orrukát. A szag forrását kutatva pedig gyorsan észrevették a mosdókagylóban díszelgő, összetéveszthetetlenül egyértelmű színű, szagú és állagú "képződményt". Hmm... Nyilvánvaló, hogy ha valakinek - mondjuk - nincs ideje elérni a toálettig, akkor arra még annyira sincs ideje, hogy az amúgy nem éppen ülőmagasságban lévő kézmosó alkalmatosságot tisztelje meg királyi pecsétjével, tehát akkor... Igen, sajnos. Vajon Csótány Úr nem tud olvasni, vagy csak Szalai kollégánk volt kevéssé meggyőző? Ez utóbbi nem túl valószínű, mert éppen olyan panaszok érkeztek az újsághoz, hogy túl durva volt a hangnem. A történetek fényében szerintem inkább túl finom. Hogy mi a következő lépés? Tudjisten! Ha valaki rajtakapná az illetőt/illetlent, vagy esetleg hasznos információkkal rendelkezne, nyugodtan forduljon a Kollégiumi Bizottsághoz vagy Erdélyi Ágnes igazgatóhoz.

Végezetül álljon itt egy nyilatkozat:

A Móra Nyúz szerkesztői mélységesen elítélik az immár évek óta garázdálkodó egyén tevékenységét, és felszólítják tevékenységének mielőbbi beszüntetésére.

Pintér Lajos - szerkesztő

Pap Dániel - tördelőszerkesztő

Vernyik Zénó - képszerkesztő

Molnár Viktória, Oláh Krisztina, Ónódi Barbara, Parti Tamás, Pintér Lajos, Ragány Zoltán, Simonka Rita, Sulyok Izabella, Szabó Péter József, Szalai Zsolt, Szilágyi Szilvia, Sztankó Klára, Tarczay Áron, Verbói Barbara, Vernyik Zénó és Wéber Balázs.

Külön szerkesztői köszönet: Pap Dánielnek, Székely Verának és Csiaki Melindának!

Lapunk megjelenését támogatta: a Pro Renovanda Culturae Hungariae Alapítvány és az SZTE EHÖK Kulturális Bizottsága.

Móra Nyúz - a Móra Ferenc Kollégium lapja. Megjelenik havonta, 120 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Szerkesztette: Pintér Lajos - **Tördelte:**

Vernyik Zénó - **Képszerkesztő:** Vernyik Zénó

- **Korrektor:** Bácskai Zoltán

Szerzők: Ábrahám Márta, Bencze Mariann, Bereczki Zsolt, Bokros Judith, Czeglédi Ádám, Erdélyi Ágnes, Horváth Nándor, Hraskó István, Illés András, Kajcsa Szilárd, Lutz Gábor, Mangó Zoltán, Mészáros Orsolya,

VÉGE!